

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φθλ. — 714

Ἔτος Α'. 1 Ἰουλίου 1975 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλον Δρλ. 4.—

Γραφεία Κένιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Πρὸς νέντρα λαυτίζουν

Μέγας καὶ ἀκατάπαυστος ἀγὼν καταβάλλεται ὑπὸ τῆς ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας πρὸς ἐπιβολὴν τῆς ἀθεΐας ἀνὰ τὴν ὑφήλιον. Ὁ Χριστιανισμὸς διώκεται ἀμειλίκτως. Κατ' ἐγκρίτους πληροφορίας ἐγκρίτων περιοδικῶν ἀπὸ τὸ 1967 ὑφίσταται σκληρὸς, σκληρότατος διωγμὸς κατὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐκλείσθησαν ὅλοι οἱ ναοὶ καὶ ὁλόκληρος ἱεραρχία καὶ πολλοὶ ἱερεῖς ἐφυλακίσθησαν. Κάθε θρησκευτικὴ ἐκδήλωσις ἀπειλεῖται ἔκτοτε μὲ φυλάκισιν καὶ σοβαρὰς κυρώσεις. Τὸ ΠΡΑΥΟΣΛΑΝΛΕ» περιοδικὸν τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ Θρησκεία ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ εἰς τὴν Ἀλβανίαν» δημοσιεύει τὰ κάτωθι:

«Μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου 1967 ἐκλείσθησαν ἐν συνόλῳ 2.200 Ἐκκλησίαι, Μοναὶ

καὶ ἄλλοι εὐκτήριοι οἶκοι καὶ θρησκευτικὰ ἱδρύματα. Μετὰ ταῦτα ἀνηγγέλθη εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ἡ Ἀλβανία κατέστη τὸ πρῶτον ἀθεϊστικὸν κράτος εἰς τὸν κόσμον. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἀναφέρεται ἰδιαίτερος εἰς τὸ ὡς ἄνω περιοδικὸν ὅτι σημαντικῶς ἡυξήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐντελῶς δημοσίᾳ ἀκόμη περισσότερον δὲ τῶν μυστικῶς τελεσθεισῶν λατρευτικῶν πράξεων καθ' ὅτι εἰς ὠρισμένα μέρη ἐωρτάσθησαν καὶ τοῦτο συχνὰ ἀπηγορευμέναι ἐκκλησιαστικαὶ ἑορταὶ ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἀπουσίαν ἐκ τῆς ἐργασίας. Ἀνέζησεν ἐπίσης τὸ παλαιὸν ἔθιμον τῆς μεταβάσεως εἰς προσκυνηματικά ταξείδια κυρίως εἰς καταστραφέντας λειτουργικοὺς τόπους, ἱερὰ προσκυνήματα ἃν καὶ οἱ μετέχοντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατορθώνουν τὰ ταξείδιά των αὐτὰ νὰ τὰ πα-

ρουσιάζουν ὡς δῆθεν ἐπισκέψεις πρὸς φίλους καὶ συγγενεῖς».

Τὸ αὐτὸ περιοδικὸν δημοσιεύει τὰ ἐξῆς ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν εἰς τὴν Ἀλβανίαν. Παρὰ τὴν αὐτοανακήρυξιν τῆς Ἀλβανίας ὡς τῆς πρώτης ἀθιῆστικῆς χώρας εἰς τὸν κόσμον πρὸ 6 ἑτῶν φαίνεται ὅτι τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα εἶναι ἀκόμη πάντοτε ὑπολογίσιμος παράγων καὶ δὲν δύναται νὰ ὑποτιμᾶται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος τοῦ κόμματος. Οὕτω εἰς ἕν τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ κόμματος «Ζέρι Ποπουλίτ» ἀναφέρεται, ὅτι ἐξακολουθεῖ ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὸν ἑορτασμόν τῶν ἁγίων καὶ ὅτι ὑφίσταται ἐπίδρασις τῶν Ὀρθόδοξων ἑορτῶν εἰς τὰς πόλεις τοῦ Νότου. Ἐκεῖ ἀναφέρεται ὅτι συχνὰ σημειοῦνται περιπτώσεις ἀποκρύψεως εἰκόνων εἰς τὰς οἰκίας.

Ἐκ πάντων τούτων ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος πίστις οὐχὶ μόνον ἐξαπλοῦνται πρὸς λύπην τῶν ἀθέων κομμουνιστῶν ἀλλὰ καὶ κραταιοῦται καὶ κατισχύει καὶ συγκινεῖ καὶ συγκλονίζει ὅλον ἐν καὶ περισσότερον τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πολεμουμένη πανταχόθεν καὶ θαλλομένη ἀγωνίζεται σθεναρῶς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, αἱ ὁποῖαι προσπαθοῦν διὰ τῶν ὀργάνων των νὰ ἐξαφανίσουν τὴν Χριστιανικὴν πίστιν καὶ λατρείαν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

Ἡ πραγματικότης τῶν πολυετῶν διωγμῶν ἀπέδειξεν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος πίστις δὲν ἐξαλείφεται, οἱ διωγμοὶ ἐνδυναμώνουν ἔτι πλεῖον τοὺς πιστοὺς καὶ τοὺς σταθεροποιοῦν καὶ καθιστοῦν ἐδραίους καὶ ἀμετακινήτους εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὡς τὸ πάλαι ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν αὐτοκρατόρων ἐγένετο καὶ με τοὺς τότε Χριστιανούς. Οἱ διωγμοὶ οἱ ἀπ' αὐτῶν τῶν χρόνων ἐγερθέντες ὑπὸ τῶν πολεμίων τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε ἔφερον τὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἐπεδίωκον λυσσῶδως. Καθ' ὅτι κατὰ τὴν ἀψευδῇ ρῆσιν τοῦ Κυρίου καὶ «πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς». Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία καὶ πί-

στις ἐκ τῶν ἐπισυμβαινόντων ἐκάστοτε διωγμῶν ἐξήρχετο πάντοτε κραταιότερα καὶ πανσθενεστέρα καὶ ἱκανὴ πρὸς σθεναρὰν ἀντιμετώπισιν καὶ ἀντίκρουσιν πάσης δυνάμεως τῶν ἀρχόντων τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου. Μύριαι ὅσαι μέθοδοι ἐπινοοῦνται πρὸς δίωξιν καὶ τελείαν ἐξαφάνισιν τῶν Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀναρχικῶν παραγόντων κατεργαζομένων τὸ κακὸν καὶ ἐπιδιωκόντων τὴν διάθρῳσιν καὶ κατάρρευσιν πάσης ἠθικῆς ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας. Ἡ ἀτομικὴ ἐπαφή, αἱ διαλέξεις, ὁ Τύπος, τὸ ραδιόφωνον καὶ ἡ τηλεόρασις, οἱ ἐπιστήμονες καὶ ἡ οἰκογένεια, οἱ κοσμοναῦται, οἱ διανοούμενοι καὶ οἱ ἐξομῶται ἱερεῖς καὶ πλεῖστα ὅσα ἄλλα μέσα ἐπιστρατεύονται ὑπὸ τῶν ἀθέων κομμουνιστῶν τοῦ καθεστώτος πρὸς ἐκκρίζωσιν τῆς θρησκευτικῆς πίστεως ἀπὸ τῶν καρδιῶν τῶν πιστῶν. Ἀλλὰ ποῖα τὰ ἀποτελέσματα τῶν σκληρῶν διωγμῶν τούτων; Ἀποτελεῖ ἀλήθειαν ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ μαρτυρικὸς καὶ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς ἀνθίσταται μετὰ καρτεροψυχίας ἀξιοθαύμαστου καὶ προσεύχεται ὑπὲρ τῶν διωκτῶν του κατὰ μίμησιν τοῦ διδασκάλου Σωτῆρος Χριστοῦ τοῦ ὑπὲρ τῶν σταυρωτῶν Του προσευχομένου. Καὶ τὸ συγκινητικώτερον πάντων ἐξακολουθεῖ νὰ προσέρχεται εἰς τοὺς ναοὺς πρὸς ἐκκλησιασμόν ἐξομολογεῖται, μεταλαμβάνει τακτικῶς τῶν ἀχράντων μυστηρίων, μελετᾷ θρησκευτικὰ βιβλία καὶ ἐκδηλώνει τὴν πίστιν του παρὰ πάντας τοὺς ἐμφανεῖς καὶ κρυπτὰς διωγμοὺς καὶ συνεχεῖς καταπιέσεις. Καὶ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο. Διότι πρὸς τούτοις ἐπεννόησαν καὶ ἄλλο τι οἱ δόλιοι καταχθόνιοι καὶ κακεντρεχεῖς προπαγανδιστὰς τῆς ἀθεΐας καὶ ἀπιστίας. Καὶ τοῦτο εἶναι ἡ μέθοδος τῆς ψυχικῆς προσεγγίσεως καὶ ἐπιδείξεως κατανοήσεως καὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς πιστοὺς. Ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ μέτρου τούτου ἀπέτυχον παταγωδῶς οἱ ἄθεοι κομμουνιστὰί. Καθ' ὅτι οἱ πιστοὶ οὐδέποτε πωλοῦν ἀντὶ πινακίου φακῆς τὴν εἰς Θεὸν βαθείαν πίστιν των. Καὶ πιστεύουν ὅτι θὰ νικῇσιν ἔχοντες κατὰ νοῦν τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας προφητευ-

Ἀπὸ τὸ Θεόσδοτον μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας Λόγοι μελίρρυτοι

«Στῶμεν υαλῶς...»

Καλούμεθα πάντοτε καὶ εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν, ὅπως ἀπευθύνωμεν εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τὰς πολυ-
λαπλᾶς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους εὐεργεσίας Του. Διὰ τῆς εὐχαριστίας ὅμως τῆς Ἁγίας Ἀναφορᾶς, ἡ ὁποία περιλαμβάνει πᾶσας τὰς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καλούμεθα ὅπως ἀπευθύνωμεν ἐκ-
τενέστερον εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν διὰ τὸ μυστήριον τῆς Θείας εὐχαριστίας, τὸ ὅποιον αὐτὸς οὗτος ὁ Κύριος παρέδωκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του, τὴν μεγάλην ταύ-
την δωρεάν Του, ὡς τροφήν ἐπουράνιον καὶ ἀδαπάνητον ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ζωοποιούσαν καὶ συντηροῦσαν ἐν πνεύ-
ματι τὰ πιστά, καὶ εὐσεβῆ τέκνα, τῆς ἐπὶ γῆς στρατευο-
μένης Ἐκκλησίας Του, τὸν κληρὸν καὶ τὸν λαόν.

Στῶμεν καλῶς. Στῶμεν μετὰ φόβου. Πρόσχωμεν τὴν Ἁγίαν ἀναφορὰν ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν. Τὸ Ἀγγελικὸν τοῦτο μήνυμα, τὸ ὅποιον καὶ ὡς προτροπὴ ἐκφω-
νούμενον, κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ὑπὸ τοῦ διακόνου

ἢ τοῦ ἱερέως, ἀντηγεῖ εἰς τὰ ὅτι πάντων τῶν εὐρισκο-
μένων εἰς τὸν ἱερὸν Ναόν, τὸν πολύφωτον οὐρανόν, τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Προσκλητήριον σάλπι-
σμα, τὸ ὅποιον διεγείρει τὴν προσοχὴν τῶν πιστῶν. Προσ-
καλεῖ εἰς προσήλωσιν τῆς διανοίας καὶ τῆς καρδίας, εἰς τὰ ἐπὶ γῆς τελούμενα καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπευλογούμενα ἐκ τοῦ ἐπουρανίου θυσιαστηρίου. Πάντα ταῦτα ὡς μίαν ἐκδήλωσιν ἀφοσιώσεως, τῆς συνειδήσεως μαρτυρούσης περὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς Ἁγίας Ἀναφορᾶς, αὐτῆς τῆς θυσίας τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Προτρέπει δὲ ἐν ταύτῃ ὅπως πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος καθαρὰ καὶ ἀπηλα-
γμένα ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, μακρὰν τοῦ μίσους καὶ τῆς ὀρ-
γῆς, κυριαρχούσης τῆς διανοίας, προσφέρουν τὴν Θεῖαν λατρείαν πρὸς τὸν Κύριον θεαρέστως, εἰς τρόπον ὥστε αὕτη ἐκπηγάζει ἐκ πασῶν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον: «Λατρεύω ἐν τῷ πνεύματί μου...» (Ρωμ. Α, 9).

Προσερχόμεθα εἰς τὸν ἱερὸν Ναόν, ἵνα παρκαλου-
θῶμεν πάντες οἱ πιστοί, τὰ εὐσεβῆ τῆς Ἐκκλησίας τέ-
κνα, τὴν ἀναιμάκτον θυσίαν, τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τὸ ὅποιον ὡς καὶ προηγουμένως ἐλέγχθη, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Σωτὴρ καὶ λυτρωτής, παρέδωκεν εἰς τοὺς ἁγίους Μαθητάς καὶ Ἀποστόλους Του, κατὰ τὸν μυστικὸν δεῖπνον, μετὰ τῆς ρητῆς ἁγίας Του ἐντολῆς: «Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν». (Λουκ. κβ' 19). Τὸ μυστήριον τοῦτο, τὸ Θεῖον καὶ Πα-
νάγιον, παρεδόθη μέχρις ἡμῶν σήμερον διαδοχικῶς ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς παρακαταθήκη ἱερὰ καὶ ἀπαρσάλευτος. Πλούτος ἀτίμητος, κειμήλιον αἰώνιον. Ὑπαρξέουσι πάντων ἱερὰ ἐνώπιον τῶν ἁγίων δωρεῶν. Ἐκπλήρωσις καθήκοντος ἀπαραιτήτου, ἡ προσφορὰ τῆς Θείας Εὐχα-
ριστίας, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ ὁ Κύριος ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἡ-
μεῖς προσφέρομεν εὐχαρίστως. Πῶς ὅμως: Διὰ ποίου τρόπου; Εἰς ποίαν ψυχικὴν κατάστασιν εὐρισκόμενοι καὶ κοινωνίαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν μας; Κυριαρχεῖ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ἡ ἀγάπη ἢ ἀπὸ Θεοῦ ἐκπορευομένη, ἡ μακροθυμία, ἡ εὐπλαχνία, ἡ συγγνώμη, ἡ πίστις ἢ ἀ-
κράδαντος, ἡ εὐσέβεια ἥτις κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦ-
λον: «Πρὸς πάντα ὡφέλιμος ἐστίν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης»; (Α' Τιμοθ. δ' 8).

Εἰς τὸν οὐρανὸν κυριαρχεῖ ἡ γαλήνη, ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ. Ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα ὡς ἀναφέρει ὁ Ἀπό-
στολος Παῦλος, εἰς τὴν πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολὴν του (δ' 7). Εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ὑπάρχει ἡ εἰρή-
νη, ἡ ὁ φρόνος, ἡ μνησικακία, τὸ μῖσος καὶ πᾶσα τῆς ἁμαρτίας ἐκδήλωσις, μολύνουν τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὴν καρδίαν προσφέρουν ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν, μακρὰν τῆς

θέν' «καὶ πύλαι "Αδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἡγέται τοῦ κομμουνισμοῦ ὡς ἐγκύ-
τως ἀναφέρεται παραπονοῦνται καὶ δια-
μαρτύρονται ἐντόνως διὰ τὰ μὴ ἱκανοποι-
ητικὰ ἀποτελέσματα τῆς προπαγάνδας τῶν καὶ ἀνησυχοῦν τὰ μέγιστα διὰ τὸ πο-
λὺ πλῆθος τῶν προσερχομένων εἰς τοὺς νασύς, διανοουμένων καὶ τῆς νεολαίας. Καὶ μετέρχονται μέσα, ὧν οὐκ ἔστιν ἀρι-
θμὸς πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοτεινῶν καὶ φαύλων σχεδίων τῶν.

«Ἀλλὰ πρὸς κέντρα λακτίζουν», ὡς τὸ γνωρίζουν, διότι ἡ θρησκευτικὴ πίστις εἶναι ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ οὐδε-
μία δύναμις δύναται νὰ ἐκκριζώσῃ ταύτην ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Μόνον ἂς προσευχώμεθα πάντες, ἂς προσευχώμεθα θερμῶς ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν, διότι ὡς λέγει μέ-
γας τις ἀνὴρ «ὁ Χριστὸς εὐρίσκεται ἐν ἁ-
γωνίᾳ εἰς τὰς ἀθεϊστικὰς χώρας» δι' αὐ-
τὸ καὶ ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ κοιμώμεθα κα-
τὰ τὸν χρόνον αὐτόν.

εὐλογίας καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ; Εἰς τὸν οὐρανὸν κυριαρχεῖ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζει καὶ ἁγιάζει. Εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ὑπάρχει τὸ οὐράνιον φῶς, ἡ τὸ σκότος κυριαρχεῖ εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὰς διατηρεῖ μακρὰν τοῦ Θεοῦ τούτου φωτός, ἐρμαιον τῶν σκοτεινῶν παθῶν;

Μία ἐρευνα προσωπική, κατὰ τὴν ἀπόλυτον μαρτυρίαν τῆς συνειδήσεως, θέλει ἀποδείξει τῆς πνευματικῆς ἡμῶν καταστάσεως τὸ ἀληθές. Ἐὰν τὸ ἐπιδιώξωμεν, εἰς δυσάρεστον κατάστασιν εὐρισκόμενοι, ἡ ἀγάπη τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπιζητήσωμεν θὰ νικήσῃ τὸ μῖσος καὶ πᾶσαν ἁμαρτίαν.

Τὸ φῶς τὸ πνευματικὸν θὰ καλύψῃ τὸ σκότος. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης Του, θέλει ἀποδιώξῃ τὸ ψῆφος τῆς ἁμαρτίας καὶ ἡ εἰρήνη ἡ ἀπὸ Θεοῦ, θέλει κατοικήσῃ εἰς τὰς ψυχὰς πάντων ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. Ὑπὸ αὐτὰς τὰς προϋποθέσεις τῆς ἀγάπης, τῆς εὐσεβείας, τῆς μακροθυμίας καὶ τῆς πίστεως, μακρὰν τοῦ θυμοῦ, τῆς μνησικακίας, τοῦ μίσους καὶ πάσης ἐδελυρᾶς ἁμαρτίας, ἡ Ἁγία Ἀναφορὰ ἡμῶν, ἡ θυσία τῆς Θείας Εὐχαριστίας καὶ εὐπρόσδεκτος παρὰ τοῦ Θεοῦ θέλει εἶναι, ἡ δὲ θεία χάρις καὶ τὸ ἔλεός Του, θέλουσιν ἐπισκιάσῃ πάντας ἡμᾶς. Εἰς τὸν Θεὸν ἀπευθυνόμεθα διὰ τῆς Ἁγίας ἀναφορᾶς καὶ τὸ πλούσιον ἔλεός Του ἐπικαλούμεθα. Ἐπιβάλλεται ὅθεν ὅπως ἡ συμπεριφορὰ ἡμῶν, ἡ στάσις ἡμῶν, αἱ ἐνέργειαι ἡμῶν, εἶναι ἀνάλογοι πρὸς ὃν ἀπευθυνόμεθα, πλήρεις εὐσεβείας, ἀγάπης καὶ Θείου φόβου. Εὐλογημένη ἡ τοιαύτη ἐπιδιώξις ὑπὸ πάντων. «Στώμεν καλῶς. Στώμεν μετὰ φόβου. Πρόσχωμεν τὴν Ἁγίαν ἀναφορὰν ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν». Γῆ καὶ οὐρανὸς ἡνωμένοι τὴν στιγμήν ταύτην τῆς Ἁγίας Ἀναφορᾶς. Τὸ ἐπίγειον θυσιαστήριον, ἡνωμένον μετὰ τοῦ ἐπουρανίου θυσιαστήριου. Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, ὁ ἱερός Ναὸς εἰς τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν Ἱερὰν ταύτην ὥραν παρευρισκόμεθα, νοερῶς ἔχει μεταβληθῇ εἰς μικρὸν τμήμα τοῦ οὐρανοῦ, εἰς ὑποπόδιον τρόπον τινὰ τοῦ θρόνου τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοι ὑμνοῦν καὶ δοξολογοῦν τὸν Θεὸν ἐν οὐρανοῖς καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι καλούμεθα ὅπως μιμηθῶμεν τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους διὰ τῆς προσφορᾶς τῆς λογικῆς λατρείας τῆς θυσίας τῆς Θείας εὐχαριστίας, πᾶσαν τὴν βιοτικὴν ἀποθέμενοι μέριμναν, ὡς τὰ Χερουθεῖμ μυστικῶς εἰκονίζοντες. Εὐλογημένοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, οἱ τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους μιμούμενοι. Οἱ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν κατέχοντες, οἱ τὴν Ἁγίαν ἀναφορὰν, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ καὶ ἀκατακρίτῳ συνειδήσει, ἐνώπιον τῆς Θείας δικαιοσύνης προσφέροντες, καὶ τὸ θεῖον ἔλεος, παρὰ τοῦ δοτῆρος τῶν ἀγαθῶν, εὐσεβοφρόνως ἐπικαλούμενοι.

«Στώμεν καλῶς. Στώμεν μετὰ φόβου. Πρόσχωμεν τὴν ἁγίαν ἀναφορὰν ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν». Διὰ τῆς ἐκφωνήσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ διακόνου ἢ τοῦ ἱερέως ἐκφωνουμένης κατὰ πᾶσαν Θεῖαν Λειτουργίαν, προτρεπόμεθα ὅπως συγκεντρώσωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν, προσηλώσωμεν πᾶσας τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, εἰς τὴν ἁγίαν ἀναφορὰν, ἥτις ἐπίκειται κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καὶ εἰς τὸ σημείον τοῦτο τῆς Θείας Λειτουργίας, καὶ προσερόμεν τὴν ἁγίαν ταύτην ἀναφορὰν μετ' εὐλαθείας καὶ Θείου φόβου, εἰς τὸ ἐπουράνιον θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς,

ὡς θυμίαμα εὐπρόσδεκτον, εἰς ὁμήν εὐωδίας πνευματικῆς, λάβομεν δὲ παρ' αὐτοῦ τὴν θείαν χάριν καὶ τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι πράγματι συναίσθημα θεῖον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συντελεῖται εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν τὴν στιγμήν ταύτην τῆς ἀνωτέρω ἐκφωνήσεως. «Στώμεν καλῶς...» καὶ εἰς ἐκδήλωσιν τούτου πάντες οἱ πιστοί, διὰ τῶν ψαλμῶν οἱ ὅποιοι τοὺς ἐκπροσωποῦν κατὰ πᾶσας τὰς Θείας Λειτουργίας, δίδουν τὴν διαβεβαίωσιν καὶ ἐπιβεβλημένην καὶ κατ' ἐπίγνωσιν ἀπάντησιν καὶ ψάλλον: «Ἐλεον εἰρήνης, θυσίαν αἰνέσεως». Πράγματι ἡ ἁγία ἀναφορὰ, ἡ θυσία τῆς Θείας εὐχαριστίας, εἶναι τὸ ἔλεος τῆς εἰρήνης καὶ ἐν ταύτῃ θυσίᾳ αἰνέσεως. Εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ἀκείρου ἔλεους καὶ τῆς μεγάλης εὐπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Εἰσὶ καὶ θυσίας αἰνέσεως, διὰ τῆς ὁποίας ἐκφράζει ὁ ἄνθρωπος τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τὴν υπερτάτην ἀγάπην Του, ἐκδηλωθεῖσαν διὰ τῆς ὁφίστης ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, θυσίας τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἐκφραζομένην πάντοτε πρὸς Αὐτὸν τὸν Θεόν, διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας εὐχαριστίας. Καὶ ὑπόσχεσις ἐν συνεχείᾳ ἱερὰ καὶ βεβαία διδομένη παρὰ πάντων ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, κατὰ μίμησιν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, παρέχουμεν συγχώρησιν πλήρη πρὸς πάντας τοὺς πταίσαντας καὶ ἀδικήσαντας ἡμᾶς. Τὸ ἔλεος καὶ ἡ μακροθυμία πρὸς πάντας, ὁμολογοῦμεν ὅτι κυριαρχεῖ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκδηλούμενα καὶ πᾶσα κακία ἔχει ἐκτοπισθῇ ἀπὸ αὐτᾶς. Κατὰ συνέπειαν ἡ εἰρήνη ἡ ἀπὸ Θεοῦ προσερχομένη, πλημμυρίζει καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς, κατὰ τὴν ὁποίαν προσερόμεν τὴν θυσίαν αἰνέσεως. Ὑπόσχεσις ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται ὅπως γίνεται παρὰ πάντων τῶν πιστῶν, μετὰ αἰσθημάτων βαθύς ἐπιγνώσεως, διότι καὶ τοῦτο ὀφείλομεν ὅπως προσέξωμεν ἅπαντες ἰδιαιτέρως ἡ βεβαίως ἡμῶν αὕτη. «Ἐλεον εἰρήνης θυσίαν αἰνέσεως», παρέχεται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατόν ἵνα ψευδῶμεθα πρὸς Αὐτόν. Καὶ τοῦτο διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἡ θυσία ἡμῶν αὕτη τῆς Ἁγίας Ἀναφορᾶς καὶ θυσία αἰνέσεως δὲν θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ δὲν θὰ τύχωμεν τοῦ Θεοῦ ἔλεους Του, ἐπιλήσμονες γινόμενοι τῶν πρὸς Αὐτὸν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων ἡμῶν. Ἐν κατακλείδι καὶ πρὸς ἀνακεφαλαίωσιν πάντων τῶν προσκεθέντων, ὀφείλομεν ἅπαντες οἱ παρευρισκόμενοι εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῇ ἱερᾷ Ναῷ καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἁγίας Ἀναφορᾶς ὅπως: Τὰ χεῖλη ἡμῶν τηρῶμεν μακρὰν παντός ρύπου καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀκατάκριτος, λαλῇ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν ἐνατενίζουσιν πρὸς τὰ οὐράνια δώματα. Τὰ ὄτα ἡμῶν δέχονται ἀκαταπύστως, τὸν κροταλισμὸν τῆς εὐσεβείας. Αἱ χεῖρες ἡμῶν μακρὰν πάσης ἀδικίας ἐργαζόμεναι, ἐπιδεικνύουσιν ἔργα ἀγάπης. Οἱ πόδες ἡμῶν ὁδεύουσιν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης. Ἡ διάνοια ἡμῶν ἐν παντὶ ἀδιαλείπτως ἐπικοινωνῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσευχῆς. Ἡ καρδία ἡμῶν κλίνει γόνυ, εἰς ἐκδήλωσιν τῆς διακατεχούσης τὴν ψυχὴν εὐλαθείας καὶ τὸ ὅλον σῶμα ὑπὸ τῆς ψυχῆς κυβερνώμενον, προσφέρει πᾶσας τὰς ὀφειλομένας λατρευτικὰς στάσεις καὶ ἐκδηλώσεις, μετὰ βαθύς πίστεως καὶ εὐσεβείας.

ας. Τούτων πάντων ὀφείλομεν τὴν πραγματοποίησιν κατὰ τὴν ἁγίαν Ἀναφορὰν, ἅπαντες οἱ μετέχοντες καὶ παρακολουθοῦντες τὸ μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας. Δεόμεθα ὅθεν τοῦ Κυρίου πάντοτε, ἵνα τῇ Αὐτοῦ ἀγαθότητι, καθιστᾷ πάντας ἡμᾶς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἡ χάρις Του συναγαγεί ἐκαστοτε, πρὸς θείαν αἰνέσιν καὶ λογικὴν λατρείαν, κατὰ τὴν ἁγίαν Ἀναφορὰν ἀξίους τῆς τιμῆς ταύτης ὅπως ἐν ἐπιγνώσει: «Στῶμεν καλῶς. Στῶμεν μετὰ φόβου. Πρόσχωμεν τὴν ἁγίαν ἀναφορὰν ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν». Προσφέρομεν χεῖλεσιν ἄρρυπτῶις, καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ καὶ ἀκατακρίτῳ συνειδήσει: «Ἐλεον εἰρήνης θυσίαν αἰνέσεως». Ἰνα πλουσίως: «Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν». Ἀγιάζουσα φωτίζουσα, καθοδηγοῦσα καὶ κατευθύνουσα ἐν παντὶ τὰ ἔργα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. Πλουσία πράγματι καὶ εὐεργετικὴ ἡ θεία χάρις καὶ εὐλογία προσφερομένη εἰς τοὺς ἐργάτας τοῦ ἀμπελῶνος ὑπὸ τοῦ Κυρίου, πνευματικὴ ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις εἰς τὰ τέκνα τῆς εὐσεβείας, στοιχεῖα μαρτυροῦντα ὅτι πλησίον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ μόνον κυριαρχεῖ πᾶσα δόσις ἀγαθῆ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον, ὡς στέφανος νίκης, ὡς ἄρραβὼν τῆς μελλούσης ζωῆς. Ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς ἀγάπης ὁ ἐπιστήμιος φίλος καὶ ἡγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, πληροφορεῖ πάντας τὸ σωτηριῶδες

σάλπισμα τοῦ Κυρίου, τὸ φιλάνθρωπον πρὸς πάντας προσκλητήριον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ: «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ». (Ἰωάν. ιδ' 6) καὶ ἐπιπροσθέτως: «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα, ὁ μένων ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν αὐτῷ οὗτος φέρει καρπὸν πολὺν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». (ιε' 5) εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Ἅγιον Εὐαγγέλιον.

Μαρτυρία ἀψευδῆς καὶ προσκλητήριον πρὸς πάντας καὶ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ἀπευδυνόμενα. Κύριον γνῶρισμα ἡ ἀγάπη. Διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἡ ἀφετηρία νέας ζωῆς πνευματικῆς καὶ ὡς τέρμα καὶ ἐπίτευγμα διὰ τῆς μετανοίας, ἡ πλησίον τοῦ Κυρίου παραμονὴ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος, ὡς τέκνων τῆς εὐσεβείας, καὶ ἐκτελεστῶν τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης. Καὶ τότε καὶ μόνον τότε ἀληθῶς καὶ ἐκβαίως εἰς τὸ προσκλητήριον, «Στῶμεν καλῶς. Στῶμεν μετὰ φόβου. Πρόσχωμεν τὴν ἁγίαν ἀναφορὰν ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν». Τὰ χεῖλη ἡμῶν θέλουσι προσφέρει, τῆς καρδίας μαρτυρούσης, ἐν πνευματῇ πίστει, καὶ ἀληθείᾳ εὐσεβοφρόνως, «Ἐλεον εἰρήνης θυσίαν αἰνέσεως», τῷ Κυρίῳ καὶ Θεῷ τῷ Σωτῆρι καὶ Αὐτρωτῇ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, εἰς ἄφρονι ἀμαρτιῶν, εἰς ὁμῆν εὐδοίας πνευματικῆς καὶ παροχὴν τῆς θείας χάριτος καὶ τῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Ἀριστείδης Καρβέλας

Τὰ πρωτόουλλα τῆς Σιών

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ 10

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Ἡ δύναμις τῶν πραγμάτων ἐν τῇ πολιτικῇ. Ἡ μεγαλοφυΐα τῆς ποταπότητος. Τὶ ὑπόσχεται τὸ μασωνικὸν πραξικόπημα. Ἡ καθολικὴ ψηφοφορία. Ἡ αὐτοεκτίμησις. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν μασῶνων. Ὁ μεγαλοφυὴς ὁδηγὸς τοῦ μασωνισμοῦ. Αἱ ὁργανώσεις τῶν καὶ ἡ λειτουργία τῶν. Τὸ δηλητήριο τῆς Φιλευθερίας. Τὸ σύνταγμα εἶναι ἡ σχολὴ τῶν κομματικῶν διχονοιῶν. Ἡ Δημοκρατικὴ χρονολογία. Οἱ Πρόεδροι εἶναι τὰ δημιουργήματα τοῦ μασωνισμοῦ. Εὐθύνῃ τῶν Προέδρων. Ὁ «Παναμάς». Ὁ ρόλος τῆς βουλῆς καὶ τοῦ προέδρου. Ὁ μασωνισμὸς εἶναι νομοθετικὴ δύναμις. Τὸ νέον δημοκρατικὸν πολιτεύμα. Μετάβασις εἰς μασωνικὴν «μοναρχίαν». Ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ «Παγκοσμίου Βασιλείως». Ἐγκεντρισμὸς ἀσθενειῶν καὶ ἄλλων κακῶν τοῦ μασωνισμοῦ.

Ἐπαναλαμβάνω σήμερον, ὅτι ἤδη εἶπον, παρακαλῶ δὲ νὰ τὸ ἐνθυμηθῆτε, ὅτι δηλονότι αἱ Κυβερνήσεις καὶ οἱ λαοὶ δὲν βλέπουσι παρὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῶν πραγμάτων. Καὶ πῶς θὰ διηυκρίνιζον τὴν ἐνδόμυχον ἔννοιαν αὐτῶν ἀφοῦ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δὲν σκέπτονται ἄλλο παρὰ νὰ διασκεδάσωσιν; Ἐνδιαφέρει πολὺ διὰ τὴν πολιτικὴν μας νὰ γνωρίζωμεν τὴν λεπτομέρειαν ταύτην. Θὰ μᾶς βοηθήσῃ ὅταν θὰ μεταβῶμεν εἰς

τὴν συζήτησιν τῆς διαιρέσεως τῆς ἐξουσίας, τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, τοῦ τύπου, τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, τοῦ δικαιοῦματος τοῦ συνεταγίζεσθαι, τῆς ἰσότητος ἐνώπιον τοῦ νόμου, τοῦ ἀπαραβίαστου τῆς ἰδιοκτησίας, τοῦ ἀσύλου τῆς κατοικίας, τῶν φόρων καὶ τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν νόμων. Ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα εἶναι τοιαῦτα, ὥστε δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὰ θίγωμεν κατ' ἐὐθείαν καὶ φανερά ἐνώπιον τοῦ λαοῦ. Εἰς ὅς περιστάσεις εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τὰ θίγωμεν, δὲν πρέπει νὰ τὰ ἀπαριθμῶμεν, ἀλλὰ νὰ κηρύττωμεν ὁλοκληρωτικῶς, ὅτι αἱ ἀρχαὶ τοῦ νεωτέρου δικαίου ἀναγνωρίζονται ὑφ' ἡμῶν. Ἡ σπουδαιότης τῆς ἀποσιωπῆσεως ταύτης συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι μία ἀρχή, ἥτις δὲν κατονομάζεται, μᾶς ἀφίνει τὴν ἐλευθερίαν ν' ἀποκλείωμεν ἐξ αὐτῆς τοῦτο ἡ ἐκεῖνο χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται ὁ κόσμος, ἐνῷ εἰς τὰ ἀπαριθμῶμεν, θὰ ἐχρειάζοτο ἵνα τὰ παραδεχθῶμεν ἄνευ ἐπιφυλάξεως.

Σκοπεύομεν νὰ ἐλκύσωμεν ὅλα τὰ ἔθνη εἰς τὴν κατὰσκευὴν νέου ἐπὶ στερεῶν θεμελίων κτιρίου, τοῦ ὁποῦ ἐχομεν προβλέψει τὸ σχέδιον. Ἰδοὺ διατὶ μᾶς χρειάζεται πρὸ παντὸς τὸ θάρρος αὐτὸ καὶ ἡ τοιαύτη πνευματικὴ ἰσχύς, αἵτινες ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ὁργάνων μας τούτων θὰ συντελέσωσιν εἰς τὸ νὰ συντρίψωσι πᾶν ἐμπόδιον ἐν τῇ πορείᾳ μας. Πραγματοποιουμένου τοῦ πραξικοπήματός μας θὰ εἰπώμεν εἰς τὰς λαϊκὰς μάζας

«ὅλα πηγαινάν ἀπελπιστικά, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὑπέφερον ὑπὲρ τὰς δυνάμεις των. Συντρίβουμεν λοιπόν, καὶ ἀφαιρίζομεν τὰ αἰτία τῆς δυστυχίας σας, δηλ. τὰς ἐθνότητας, τὰ σύνορα, τὰ διάφορα νομίσματα. Ἀναμφιβόλως σὰς ἀφίνομεν ἐλευθέρους νὰ μᾶς δηλώσετε ὑπακοήν. Δύνασθε ὅμως ἐν ἐπιγνώσει καὶ δεδικοιολογημένως νὰ κάμετε τοῦτο πρὶν ἢ δοκιμάσῃτε αὐτὸ τὸ ὅποιον σὰς προσφέρομεν;» Τότε οἱ λαοὶ συναρπαζόμενοι θὰ μᾶς σηκώσουν ἐν θριάμβῳ, ἐλαυνόμενοι ἀπὸ ἐνθουσιώδεις ἐλπίδας καὶ πεποιθήσεις.

Τὸ καθολικὸν δικαίωμα τῆς ψήφου ὅπερ ἐξεμεταλλεύθημεν διὰ τὴν ἐπικράτησίν μας καὶ πρὸς ὃ ἔχομεν συνήθισαι τοὺς λαοὺς διὰ τῆς μεθόδου τῶν συλλογικῶν ὁργανώσεων καὶ συνεννοήσεων, θὰ συντελέσῃ δι' ὑστάτην φοράν εἰς τὸ νὰ ἐκδηλωθῇ ὁμόφωνα ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος ἡ ἐπιθυμία νὰ μᾶς γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλητίον πρὶν ἢ μᾶς κρίνῃ.

Πρὸς τοῦτο ἀνάγκη νὰ ἐπιβάλλωμεν τὴν καθολικὴν ψηφοφορίαν ἀνευ διακρίσεως τάξεων καὶ ἀνευ ἀπογραφῆς ἐκλογέων, ἵνα ἐπιτευχθῇ ἡ ἀπόλυτος πλειοψηφία, ἥτις εἶναι ἀνέφικτος ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει. Δίδοντες κατὰ τοιοῦτον τρόπον εἰς πάντα ἄνθρωπον τὴν ἐπιγνώσιν τῆς προσωπικῆς του ἀξίας, θ' ἀφανίσωμεν τὴν ἐπικράτησιν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου καὶ τῶν πρωτείων του καὶ δὲν θ' ἀφίσωμεν νὰ παραχθῶσιν αἱ διακρίσεις τὰς ὑποίας αἱ μᾶζαι, παρ' ἡμῶν καθοδηγούμενοι, θ' ἀγνοήσωσιν ἀπολύτως τὸ πλῆθος θ' ἀκούσῃ μόνον ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι θ' ἀνταμείψωμεν τὴν ὑπακοήν καὶ ἀφοσίωσίν του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ λαϊκαὶ μᾶζαι θὰ γίνωσι τυφλὴ ἀκατανίκητος δύναμις, μὴ δυναμένη νὰ κινήθῃ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἀνευ τῆς καθοδηγήσεώς της ὑπὸ τῶν πρακτῶν μας, δι' ὧν θ' ἀντικαταστήσωμεν τοὺς ἄχρι τότε Κυβερνήτας των. Θὰ ὑποταχθῇ τυφλῶς εἰς τὸ πολίτευμά μας τοῦτο, διότι θὰ γνωρίζῃ ὅτι ἀπὸ τοὺς νέους αὐτοὺς ἀρχηγούς μας θὰ ἐξαρτάται πᾶν κέρδος, πᾶν ὄφελος, πᾶν ἀγαθόν.

Ἐν σύστημα κυβερνήσεως δέον νὰ προέλθῃ καὶ νὰ δοθῇ ἐντελῶς ἔτοιμον ἀπὸ μίαν μόνον κεφαλὴν, διότι θὰ παρουσιάζει ἀσυναρτησίαν, ἐὰν πολλὰ πνεύματα διενέμονται πρὸς ἄλληλα τὸ ἔργον τῆς συντάξεώς του. Ἐὰν ἡ καθολικὴ ψήφος τὸ συζητήσῃ καὶ τὸ μεταρρυθμίσῃ θὰ κρατήσῃ τὰ ἴχνη ὅλων τῶν ψευδῶν ἀντιλήψεων τῶν πνευμάτων, ἅτινα δὲν θὰ ἔχωσι κατανοήσει τὸ βάθος καὶ τὴν σύνδεσιν τῶν σκοπῶν.

Τὰ σχέδια ταῦτα δὲν θ' ἀνταρτίωσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰς νεωτέρας κοινωνίας, θὰ μεταβάλλωσι μόνον τὴν οικονομικὴν ὑπόστασιν των καὶ ἐπομένως ὅλην τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν, ἥτις θὰ προσαρμοσθῇ τοιοιτοτρόπως πρὸς τὰ σχέδιά μας.

Τὰ ἴδια πράγματα σχεδὸν ὑφίστανται εἰς ὅλας τὰς χώρας, ἀλλ' ὑπὸ διάφορα ὀνόματα: Ἡ Ἀντιπροσωπεία, τὰ Ὑπουργεῖα, ἡ Γερουσία, τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, τὸ Νομοθετικὸν Σῶμα καὶ τὸ Ἐκτελεστικὸν Σῶμα. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σὰς ἐξηγήσω τὸν μηχανισμόν τῶν σχέσεων τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων μεταξὺ των, διότι αὐτὸ σὰς εἶναι πολὺ γνωστόν· παρατηρήσατε μόνον ὅτι ἐκάστη τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν ἀφορᾷ λειτουργίαν σοβαρὰν τοῦ Κράτους, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ παρατηρήσῃτε

προσέτι, ὅτι τὴν λειτουργίαν καὶ ὄχι τὴν ὑπηρεσίαν ὀνομάζουσι σπουδαίαν. Λοιπόν, δὲν εἶναι σπουδαῖαι αἱ ὑπηρεσίαι, ἀλλ' αἱ εἰτουργίαι των. Αἱ ὑπηρεσίαι διενεμήθησαν πρὸς ἀλλήλους εἰς ὅλας τὰς λειτουργίας τῆς Κυβερνήσεως: Διοικητικὴ λειτουργία, Νομοθετικὴ λειτουργία, Ἐκτελεστικὴ λειτουργία. Διὰ τοῦτο δὲ αὗται δρῶσιν ἐν τῷ ὁργανισμῷ τοῦ Κράτους ὅπως τὰ ὅργανα ἐν τῷ ἄνθρωπινῳ σώματι. Ἐὰν ἐλάψωσιν ἐν μέρος τῆς μηχανῆς τοῦ Κράτους, τὸ Κράτος θὰ ἀσθενήσῃ, ὅπως τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, καὶ θὰ ἀποθάνῃ.

Ἀφ' οὗτου ἔχομεν εἰσαγάγει ἐν τῷ ὁργανισμῷ τοῦ Κράτους τὸ δηλητήριο τῆς φιλελευθερίας, ὅλη ἡ πολιτικὴ σύστασις ἔχει μεταβληθῇ: Τὰ Κράτη πάσχουσιν ἀπὸ θανάσιμον ἀσθένειαν τὴν ἀποσύνησιν τοῦ αἵματος· δὲν ὑπολείπεται πλεόν παρὰ νὰ περιμεινώμεν τὸ τέλος τῆς ἀγωνίας των.

Ἐκ τῆς φιλελευθερίας ἐγεννήθησαν αἱ συναγματικαὶ καὶ Κυβερνήσεις, αἵτινες ἀντικατέστησαν διὰ τοὺς Χριστιανούς τὴν Μοναρχίαν καὶ τὸ Σύνταγμα, ὅπως καλῶς γνωρίζετε, δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ μία σχολὴ διαφωνιῶν, διχονοιῶν, συζητήσεων, διχογνωμιῶν, ὁλεθρίων προστριβῶν τῶν κομμάτων· ἐν μιᾷ λέξει, εἶναι ἡ σχολὴ παντός, ὅτι κἀμνεῖ ἐν Κράτος νὰ χάσῃ τὴν ὀντότητά του καὶ τὴν ἀτομικότητά του. Τὸ βῆμα, ὅπως καὶ ὁ τύπος, ἔχει καταδικάσει τοὺς Βασιλεῖς εἰς τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοὺς ἔχει καταστήσει δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, ἥκιστα χρησίμους, ἀνωφελεῖς καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ διὰ τὴν ἄναρχαίαν. Ἡ ἐγκατάστασις τῆς Δημοκρατίας καθίσταται τότε δυνατή. Ἀντικαθιστῶμεν τὸν Βασιλεύοντα διὰ μιᾶς γελοίας Κυβερνήσεως, δι' ἐνὸς προέδρου, λαμβανόμενου ἐκ τοῦ πλῆθους, ἀπὸ τοῦ μέσον τῶν δημιουργημάτων μας, τῶν αἰχμαλώτων μας. Τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τῆς ὑπονόμευ, ἣν εἰχομεν ἀνοίξει ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ λαοῦ τῶν Χριστιανῶν, ἣν μᾶλλον τῶν Χριστιανικῶν Ἐθνῶν.

Εἰς προσεχὲς μέλλον θὰ δημιουργήσωμεν τὴν εὐ-θύνην τῶν προέδρων.

Τότε θὰ διαπράξωμεν χωρὶς νὰ στενοχωρηθῶμεν τὰ γεγονότα δι' ἃ τὸ ἀπρόσωπον δημιουργημά μας, θὰ δώσῃ ὄγον. Ἴνα ἐπιτύχωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, θὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ἐκλογὴν Προέδρων, οἱ ὅποιοι ἔχουν εἰς τὸ παρελθόν των κεκρυμμένην τινὰ ἡθικὴν πληγὴν, «Παναμᾶν» τινα. Ὁ φόβος τῶν ἀποκαλύψεων, ἡ ἐπιθυμία ἡ ἰδιόζουσα εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον ἀνελθόντα εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ διατηρήσῃ τὰ προνόμιά του, τὰς ὀφελείας καὶ τὰς τιμὰς, τὰς ἀνηκούσας εἰς τὴν θέσιν του, θὰ καταστήσωσι τοὺς Προέδρους τυφλοὺς ἐκτελεστὰς τῶν διαταγῶν μας. Ἡ Βουλὴ θὰ καλύψῃ, θὰ ὑπερασπίσῃ, θὰ ἐκλέξῃ τοὺς Προέδρους, ἀλλ' ἡμεῖς θὰ θὰ ἀποσύρωμεν ἀπὸ αὐτὴν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προτείνῃ νόμους ἢ νὰ τοὺς μεταβάλλῃ· τὸ δικαίωμα τοῦτο θὰ ἀπονειμῇθῃ εἰς τὸν ὑπεύθυνον Πρόεδρον, ὅστις θὰ εἶναι ἐν παίρνιον μεταξὺ τῶν χειρῶν μας.

Ἡ ἐξουσία τῆς Κυβερνήσεως θ' ἀποθῇ ἀναμφιβόλως στόχος ὅλων τῶν ἐπιθέσεων. Θὰ δώσωμεν εἰς αὐτὴν ὅπως ὑπερασπισθῇ τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ ἐκκλησίαν εἰς λαϊκὸν δημοψήφισμα μετὰ προεξηφασμένην τὴν πλειοψηφίαν, ἥτις θὰ εἶναι πάντοτε τυφλὴ θεραπαινὶς τῶν

σχεδίων μας. Θά δώσωμεν, πρὸς τούτους, εἰς τὸν Πρόεδρον τὸ δικαίωμα νὰ κηρύττῃ τὸν πόλεμον. Θά δικαιολογήσωμεν δὲ τοῦτο λέγοντες ὅτι ὁ Πρόεδρος, ὡς ἀρχηγὸς ὅλου τοῦ στρατοῦ τῆς χώρας, ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα αὐτὸ εἰς τὴν διάθεσίν του, ἵνα ὑπερασπίζῃ τὸ νέον δημοκρατικὸν πολίτευμα, τοῦ ὁποίου εἶναι ὑπεύθυνος ἐκπρόσωπος.

ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ αὐτοῦ θά εἶναι εἰς χεῖρας μας καὶ κανεὶς ἐκτὸς ἡμῶν δὲν θά διευθύνῃ πλέον τὴν νομοθετικὴν δύναμιν.

Θ' ἀποσύρωμεν, ἐπὶ πλέον, ἀπὸ τὴν Βουλὴν, εἰσάγοντες τὸ νέον δημοκρατικὸν πολίτευμα, τὸ δικαίωμα ἐπερωτήσεως, ὑπὸ τὸ πρόσχημα νὰ περισώσωμεν τὸ πολιτικὸν μυστικόν. Θά περιορίσωμεν διὰ τοῦ νέου πολιτεύματος, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀντιπροσώπων εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον, πρῶτον τὸ ὅποιον θά ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐλαττώσῃ τόσον τὰ πολιτικά πάθη, ὅσον καὶ τὰ πάθος πρὸς τὴν πολιτικὴν. Ἐὰν παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, τοιαῦτα πάθη διεγείρωνται καὶ ἐν τῇ μικρῇ τούτῃ ἀριθμῷ τῶν ἀντιπροσώπων, θά καταργήσωμεν τὸν θεσμόν διὰ μιᾶς ἐκκλήσεως πρὸς τὴν πλειοψηφίαν τοῦ λαοῦ.

Ἐκ τοῦ Προέδρου θά ἐξαρτᾶται ὁ διορισμὸς τῶν Προέδρων καὶ ἀντιπροέδρων τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας. Ἀντὶ τῶν διαρκῶν κοινοβουλευτικῶν συνεδριάσεων, θά περιορίσωμεν τὰς συνεδρίας τῶν Κοινοβουλίων εἰς τινὰς μῆνας. Πρὸς τούτοις δέ, ὁ Πρόεδρος, ὡς Ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, θά ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ συγκαλῇ ἢ νὰ διαλύῃ τὸ Κοινοβούλιον, καὶ ἐν περι-

πτώσει διαλύσεως, νὰ ἀναβάλῃ τὸν χρόνον νέας συγκλήσεως. Ἄλλ' ἵνα αἱ συνέπειαι ὅλων αὐτῶν τῶν πράξεων, πραγματικῶς παρανόμων, μὴ ἐπιπέσωσιν ἐπὶ τῆς παρ' ἡμῶν δοθείσης εἰς τὸν Πρόεδρον εὐθύνης, πρῶτον θά παρέβλαπτε τὰ σχέδιά μας, θά ὑποβάλλωμεν εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς καὶ εἰς τοὺς περὶ τὸν Πρόεδρον τὴν ιδέαν νὰ προβαίνωσιν εἰς ταῦτα παρὰ τὰς διαθέσεις του διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν μέσων· τοιοῦτοτρόπως θά εἶναι αὐτοὶ ὑπεύθυνοι ἀντ' αὐτοῦ... Συμβουλευόμεν νὰ ἐμπιστευώμεθα αὐτὸν τὸν ρόλον πρὸ πάντων εἰς τὴν Γερουσίαν, εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐκτελεστικῆς εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον μᾶλλον παρὰ εἰς ἓν ἄτομον.

Ὁ Πρόεδρος θά ἐρμηνεύῃ ἐκάστοτε κατὰ τὰς ὑποδείξεις καὶ ἐπιθυμίας μας τοὺς ὑφισταμένους νόμους, θά τοὺς ἐπικυρώνῃ, ὅταν ἡμεῖς θά τοῦ ὑποδεικνύωμεν τὴν τοιαύτην ἀνάγκην· θά ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ προσωρινοὺς νόμους (Νομοθετικά Διατάγματα) καὶ ἀκόμη μεταβολὴν τοῦ πολιτεύματος, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ὑπερτάτου καλοῦ τοῦ ὙΚράτους.

(Συνεχίζεται)

Αὐτοὶ ποὺ φεύγουν

Τὴν 16ην Ἀπριλίου (Π.Ο.Η.) ἔφυγεν ἀπὸ τὴν ζωὴν ὁ Νικόλαος Τσουγκάνης, κάτοικος Ποταμιάς — Θάσου. Εἰς ἡλικίαν 21 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Ε' τάξιν τοῦ Γυμνασίου ἔφυγε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Σχολὴν Ἐμποροπλοιάρχων. Ἀφοῦ ἀπεφοίτησεν ἀπὸ τὴν Σχολὴν ἡργάσθη εἰς ἐμπορικὸν πλοῖον καὶ ὡς μᾶς ἀνήγγειλαν, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν ζωὴν ἀπὸ ἀτύχημα ποὺ συνέβη εἰς Βανκούβερ — Καναδᾶ τὴν Μεγάλην Τρίτην 29 Ἀπριλίου. Ἡ σορὸς του μετεφέρθη εἰς Ποταμίαν ὅπου καὶ ἐτάφη. Ὁ ἐκλιπὼν ἦτο ἓνας ἐκ τῶν καλύτερων στελεχῶν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Αἰωνία του ἡ μνήμη.

Ἱερὸς Ν. Παπαδόπουλος

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως

Ἀρχιμ. Βυγένιος Στεργιογιάννης

Κάτιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 40

» Ἐτησίᾳ » 70

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 4

» Ἐτησίᾳ » 7

Τμητὴ Φύλλου δραχ. 4.—

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΣΟΥ; ΙΔΟΥ Ο ΘΕΟΣ ΜΟΥ

Έπαμειν. Ρούσσα

Ο άνθρωπος, όσονδήποτε και αν θεωρή τον έαυτον του άσφαλή, όσονδήποτε και αν, έπιτυχώς αντιμετώπιξη τας δοκιμασίας, και όσονδήποτε και αν αντέχη εις την δυσμενή επίδρασιν των αντιξοοτήτων της ζωής και παρουσιάζεται ως... ήρωας, δέν δύναται, παρά να διαισθάνεται κατ' έμφυτον προδιάθεσιν, την σωματικήν και πνευματικήν αδυναμίαν του και να ζητή την προστασίαν του, από ανωτέραν δύναμιν, ή οποία διέπει την ζωήν του.

Και αυτή ή δύναμις είναι ή παντοδύναμος Θεία πρόνοια.

Και την θεαίωσιν αυτήν και την απόδειξιν αυτήν και την βλέπομεν και την υφιστάμεθα και την ακούομεν και την διαπιστώνομεν καθημερινώς εις την κοινωνίαν των ανθρώπων.

Πιστεύει δηλαδή και ό άπιστος ακόμη ότι, όν-

τως, υπάρχει ανωτέρα ζωσα πνευματική ύπόστασις, ή οποία έδημιούργησε και διέπη, κυβερνά και ελέγχει, ένορά και άκούει τά πάντα, μέσα εις τό 'Αρχιτεκτονικόν έργαστάσιον του σύμπαντος κόσμου, που λειτουργεί εν πλήρη άρμονία και τάξει, υπό την έσοπτείαν και παρακολούθησιν του Δημιουργού του άνελλιπώς.

Και μέσα εις τό έργαστάσιον τούτο έκαστον ζών και ειδικώς ό άνθρωπος έχει να έπιτελέσθ ηνα σκοπόν, έχει να έπωμισθ ήνα προορισμόν και έχει να καθωρίσθ ήνα αποστολήν, υπό την απόλυτον παρακαλούθησιν του 'Αρχιτέκτονος.

Διά πάσαν δέ άρνησιν, που ίσοδυναμεί με άποστασίαν διά πάσαν άνυπακοήν που ίσοδυναμεί με ήθικην και πνευματικήν πύφωσιν και διά πάσαν επανάστασιν ή οποία ίσοδυναμεί με άποκτήνωσιν, ό 'Αρχιτέκτων Δημιουργός κρατεί στέφανον και ξίφος, ίνα τούς ενθέρμους

Μετά την πανήγυριν της 'Αναλήψεως εις Σπάτα, την οποίαν έτίμησαν διά της παρουσίας των ό Δήμαρχος Σπάτων, ό Πρόεδρος Λούτσας και πλήθος λαού παρατέθη γεύμα, υπό του έφημερίου Π. 'Αντωνίου Γεωργιαντά και του Συμβουλίου της 'Εκκλησίας.

λάτρης και πιστούς έργατος στεφανεί, τούς δὲ ἀποστά-
τας καὶ ἀρνητάς ἀποκεφαλίζει.

Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι εἶναι οἱ ἐκλεκτοί, οἱ δὲ δεύ-
τεροι εἶναι τὰ ἀνδράποδα μιάσματα τῆς κοινωνίας
τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἅσα ἀντίθετος γνώμη, μένει τοῦ λοιποῦ ὁ κλη-
ρος τῶν νόθων ψυχῶν καὶ τῶν παραλύτων διανοιῶν αἱ
ὁποῖαι, ὑποδεικνύονται καὶ αὐτῶν τῶν μηδαμινῶν μη-
δαμινώτεροι, καὶ αὐτῶν τῶν οὐτοπιστῶν οὐτοπιστώτεροι
καὶ αὐτῶν τῶν νηπιωδῶν νηπιωδέστεροι.

Πιστεύει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν Θεόν, πιστεύει διό-
τι πρέπει νὰ πιστεύῃ, καὶ πρέπει νὰ πιστεύῃ, ὁ ἄνθρω-
πος διότι εἶναι ὅν λογικόν, διότι ἡ ἀρνησις πρέπει καὶ
ἐλέγχεται ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του.

Διότι ἐγκλείει θείας ιδιότητος αἱ ὁποῖαι τὸν ἀ-
ναβιβάζουν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πυραμίδος τῆς Δημι-
ουργίας τοῦ Σύμπαντος.

Διότι ἔχει ἐξωπλισθῇ μὲ θαυμασίας ἀρετάς, τῆς
βουλήσεως, τῆς κρίσεως, τῶν συναισθημάτων καὶ τῶν

ἡθικῶν συλλογισμῶν καὶ εὐγενῶν ιδεῶν, αἱ ὁποῖαι καὶ
τοῦ ἐπιβάλλουν ν' ἀναγνωρίσῃ καὶ νὰ παραδεχθῇ ὅ-
τι μόνον μία πάντοφος δύναμις μὲ τὰς ιδιότητας ταύ-
τας θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὸν προικίσῃ ἀλλὰ καὶ διότι ἔ-
χει κοσμηθῇ μὲ τὰ τελειότερα χαρακτηριστικὰ καὶ
γνωρίσματα, κατὰ πλήρη ἁρμονίαν καὶ εὐγενικὴν πα-
ραστατικότητα, τὰ ὁποῖα καὶ τὸν καθιστοῦν προνομιού-
χον ἐξ ὅλων τῶν δημιουργημάτων καὶ τοῦ παρέχουν
εὐλόγως τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύῃ ὅτι ὄντως ἔλκει τὴν
καταγωγὴν του θεόθεν.

Ἰδοὺ διατὶ μόνον ἐξ ὅλων τῶν δημιουργημάτων,
εἰδικῶς τὸ ὄν μὲ τὰ ἀνωτέρω εὐγενῆ χαρακτηριστικὰ
ὠνομάσθη ἄνθρωπος.

Συνεπῶς ἄνθρωπος εἶναι τὸ ἐκλεκτὸν ἐκείνο δη-
μιούργημα, τὸ ὁποῖον, ἀναγνωρίζει καὶ αἰσθάνεται τὴν
ἀνάγκην νὰ ὑρώσκη πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω εἰς ἀνα-
ζήτησιν, ἀνεύρεσιν καὶ ἀναγνώρισιν νεορώς τοῦ Δη-
μιουργοῦ του καὶ Θεοῦ του, διὰ νὰ ἐκφράξῃ πάντοτε
μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευματικῶν, ψυχικῶν καὶ
σωματικῶν δυνάμεων του, τὴν ἄπειρον ἀγάπην, τὸν θα-

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν λιτανεῖαν τῆς Ἱ. Βίβλου κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς Ἀναλήψεως εἰς Σπάτα.

ύψατον σεβασμόν του, τὴν εἰλικρινῆ προσήλωσίν του καὶ τὴν ἐνσυνείδητον λατρείαν καὶ ὑμνολογίαν, ἐν πλήρει ἐπιγνώσει κατὰ ριζικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄλογον κατώτερον καὶ ἀσυναίσθητον ζωϊκὸν Βασίλειον, τὸ ὁποῖον εἴθισται νὰ θρώσκη πάντοτε πρὸς τὴν γῆν ὠθούμενον ἀπὸ τὸ ἐνστικτικὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ μόνον, ἄνευ οὐδενὸς εὐγενοῦς σκοποῦ.

Καὶ αὕτη εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος τρώγει διὰ νὰ ζῇ καὶ ὕμνῃ τὸν Θεόν του κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ζωϊκὸν βασίλειον τὸ ὁποῖον ζῇ διὰ νὰ τρώγῃ ἀσυνειδήτως καὶ ἀσυναίσθητως.

Συνεπῶς ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δώρημα, εἶναι ἀποδείξεις ἰδιαιτέρας ἀγάπης, γεννήτορας πρὸς τέκνα, πατρός πρὸς υἱούς, Κυρίου πρὸς δούλους, Δημιουργοῦ πρὸς δημιουργήματα καὶ μέσον διαιωνίσεως τοῦ γένους, τοῦ εἶδους καὶ τῆς φυλῆς του.

Ἰδού διατὶ ἡ ζωὴ εἶναι δικαίωμα ἀναφαίρετον, διότι ἐδόθη ὡς σκοπὸς καὶ ἐπιταγὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ θαυμάζῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς δυνάμεως τοῦ δημιουργοῦ του καὶ ὕμνῃ καὶ δοξολογῇ τὸ ὄνομα τοῦ πλάστου του αἰωνίως.

Κατὰ συνέπειαν ἡ ζωὴ δὲν πρέπει ν' ἀναλίσκεται αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον εἰς ἄλλοτριας, τοῦ βασικοῦ του προορισμοῦ, ἐπιδιώξεις ἢ μολύνεται μὲ ἀδικίας μὲ ἔχθρας, φθόνους, μίσση, κακίας ἢ πολέμους, διότι τοῦ ἐδόθη διὰ τὴν εἰλικρινῆ προσήλωσιν εἰς τὸν Θεόν του, τοῦ ἐδόθη δηλαδὴ διὰ νὰ θρώσκη πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω.

Καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀβυσσαλέα διαφορὰ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ γένη τῶν ἄλλων ζώων, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐκ συγκρίσεως ἀνωτερότης τοῦ ἀνθρώπου, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐκ συγκρίσεως κατωτερότης τοῦ ἄλλου ζωϊκοῦ βασιλείου.

Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ἄνω θρώσκειν καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ ἄνω θρώσκειν, θερμοὶ ἰδεολόγοι καὶ ἀληθεῖς Χριστιανοί, ἤκτινοβόλησαν ὡς ἥλιοι ἐν μέσῳ τοῦ κοινωνικοῦ σκότους ἐλαμψαν ὡς φωστῆρες ἐν μέσῳ τοῦ εἰδωλολατρισμοῦ ἐλάλησαν ὡς ἀηδόνες, ἐν μέσῳ τοῦ ψυχικοῦ σκοταδισμού, ὕμνησαν, ὡς αἰδοὶ τὴν πανσοφίαν τοῦ Θεοῦ Παλάστου, ἐν μέσῳ τῆς πανθρωπίνης θρηωδίας ἐξεβαρβάρισαν λαοὺς μὲ τὴν θεῖαν χάριν, ἐξεπολίτισαν πρωτογόνους κοινωνίας μὲ τὸ ἀκαταμάχητον θάρρος τῆς πίστεως τῶν καὶ ἐξανθρώπισαν ἡμιαγρίους καὶ ἀπολιτίστους λαοὺς μὲ τὰ διδάγματα καὶ τὰ θεῖα κηρύγματα τῶν.

Καὶ εἶναι ταῦτα ἐπιτεύγματα πού ἐγγύζουν τὸ θαῦμα, ἐν μέσῳ τοῦ μηδενισμοῦ καὶ τῆς ἀπιστίας τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν.

Καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο συνετελέσθη, συντελεῖται καὶ θὰ συντελεῖται εἰς τοὺς αἰῶνας, μὲ τὴν ἐνσυνείδητον πίστιν εἰς τὸν Θεόν, τὴν ἀληθινὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰλικρινῆ προσήλωσιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα τοῦ δημιουργήματος. Πρὸς τὸν Παλάστην του.

ΟΙ ΛΕΠΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Καὶ ἐνῷ, ἀδειάσιστοι μαρτυρεῖται, καὶ ἐνῷ ἀδιαμφεβήτητα γεγονότα καὶ ἐνῷ τεκμηριωμένα ἀλήθεια, πείθουν καὶ ἀποδεικνύουν, βεβαιώνουν καὶ ἐπισφραγίζουν, τὴν ὑπαρξίν ζωῆς ὑπεργήνης πανσόφου πνευμα-

τικῆς ὑποστάσεως, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε πᾶν τὸ ὁρατὸν καὶ ἀόρατον τοῦ κοσμογονικοῦ Σύμπαντος μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ ζωϊκοῦ βασιλείου καὶ ἐπλάσε τὸν ἄνθρωπον, ὡς γνήσιον ἀντιπρόσωπόν του καὶ κατέστησε αὐτὸν κυρίαρχον ἐπὶ πάσης τῆς ὁρατῆς δημιουργίας, κατὰ τὴν ἀνεξερεύνητον πάνσοφον βούλησίν της, καὶ ἐνῷ διὰ τῆς ἀναστάσεως ἐκ τῶν νεκρῶν τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ της, ἐθέσπισε εἰδικῶς διὰ τὸ ἐκλεκτὸν πλάσμα της τὸν ἄνθρωπον τὴν ἐξίσωσιν, τὴν ὁποίαν ἀναγνωρίζουν, παραδέχονται καὶ πιστεύουν δυσεκατομύρια ἀνθρώπων, ἦτοι:

Ἐπουράνιος διὰ τὰ ἐπουράνια

ἐπουράνια διὰ τὴν ἀθανασίαν καὶ ἀθανασία διὰ τὴν αἰωνιότητα.

Γῆινος διὰ τὰ γῆινα

γῆινα διὰ τὴν ματαιότητα

ματαιότης διὰ τὴν αὐτογνωσίαν καί.

αὐτογνωσία διὰ τὴν τελειότητα.

Ζωὴ διὰ τὸν θάνατον

θάνατος διὰ τὴν ἀλλοίωσιν

ἀλλοίωσις διὰ τὸν διαχωρισμὸν

τοῦ φθαρτοῦ ἀπὸ τὸ ἀφθαρτον τῆς ὕλης

ἀπὸ τοῦ πνεύματος

καὶ τοῦ πνεύματος δηλαδὴ τῆς ψυχῆς διὰ τὴν αἰωνιότητα.

Ὅπερ σημαίνει:

Θάνατος ἴσον ἐξίσωσις πρὸς τὸ ἀθάνατον, τὸ αἰώνιον, τὸ τέλειον, τὸ μυστηριακόν.

Συνεπῶς ὁ θάνατος εἶναι τὸ μεταίχμιον μεταξὺ ἐφημερότητας καὶ αἰωνιότητος, μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας, εἶναι δηλαδὴ τὸ τέλος μιᾶς φαινομενικῆς ζωῆς καὶ ἀρχὴ μιᾶς ἀοράτου ζωῆς.

Καὶ ἐνῷ ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶναι ψηλαφητή, διότι καὶ τὴν βλέπομεν καὶ τὴν αἰσθανόμεθα καὶ τὴν ὑφίσταμεθα.

Καὶ ἐνῷ οἱ ἄνθρωποι πάσης τάξεως, μαθητῶν καὶ πολιτισμῶν σέβονται καὶ προσδοκῶν τὴν ἐξίσωσιν αὐτῇ.

Καὶ ἐνῷ καὶ ἐπιστημονικῶς καὶ πειραματικῶς καὶ διδακτικῶς καὶ παραστατικῶς καὶ λογικῶς καὶ ἠθικῶς ἔχει ἀποδειχθῇ καὶ ὑποστηρίζεται ἄνευ οὐδενὸς ἔνδοιασμοῦ καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς διχογνωμίας ἢ ἀντιλογίας ὅτι, μόνον ἡ κατὰ φυσιολογικὸν νόμον γένεσις διαιωνίζει τὴν διαδοχὴν κατὰ γένος καὶ φυλὴν κατὰ εἶδος καὶ κατὰ τάξιν, εἰς τὸν ζωϊκὸν κόσμον, ἔρχεται, ἡ ὁδηγουμένη εἰς τὸ ἔσχατο ὅριο στεῖρα ἀρνησις, ἔρχεται ἡ ἀχαλίνωτος διανοήσις, ἔρχεται ὁ ψυχικὸς μηδενισμός, ἔρχεται τὸ ἀβυσσαλέον πνευματικὸν σκότος, ἔρχεται ἡ ὀργιαστικὴ φαντασία τῶν ἀλλաλαζόντων κυμβάλων, ἔρχεται ὁ σκοταδισμὸς τῶν ἀνθρωπίνων ἐκτροπυμάτων, ἔρχεται ἡ διαστροφικὴ ἐξαλλοσύνη τῶν ἡγούντων τενεκέδων, ἔρχεται ἡ ἐγκεφαλικὴ αἰμορραγία τῶν τραγῶδων τῆς φαυλότητος νὰ ἀναγάγῃ τὸ ψεῦδος εἰς καθεστῶς, ἔρχεται ἡ νηπιώδης λογικὴ ἐν τῇ θρασυτητί της, χάριν τῆς ἀναζητήσεως εὐκόλου πλουτισμοῦ, νὰ ἐξαγγέλῃ, παπαγαλλίστῃ, φλυαριστῇ καὶ ἀερολογιστῇ τὴν ἄσφον ὡς σφόν δῆθεν θεωρίαν τῆς... ἐξελίξεως τῶν ὄντων!!! καὶ οὐχὶ τῆς γεννέσεως;;; ὅτι, δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος ἔλαβε τὴν σημερινὴν μορφήν του συνεπεία τῆς ἐξελίξεως: Παράδεχονται.

Η ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

«Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη» (Ρωμ. 8,6)

Πόσις δὲν θὰ συμφωνήσῃ με αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου; Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς εἶναι τῷ ὄντι θάνατος. Ἐλθέ σὺ ὁ μισθωτός, ὁ ἀπληροτος, ὁ φρουρός, ὁ ἐγωιστής, ὁ υπερήφανος, ὁ φιλόδοξος, καὶ ἄς ἐξετάσωμεν τὰ ἔργα καὶ τὸν ἔϊον σου! Ἀποκάλυψον εἰς ἡμᾶς, ἂν θέλῃς, τὰς σκέψεις τῆς καρδίας σου! Θὰ πεισθώμεν διὰ σοῦ — ζωντανοῦ παραδείγματος — ὅτι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς εἶναι θάνατος. Δὲν ζῆς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν; εἶσαι πνευματικῶς νεκρός; ἐσὺ ὁ ἐλευθέρως ἐξωτερικῶς εἶσαι δοῦλος ἐσωτερικῶς; σὺ ὁ λογικῶς εἶσαι μαρὸς, διότι «τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος» (Ματθ. 6,23). Ἐλάβε παρὰ τοῦ Θεοῦ καρδίαν ἱκανὴν νὰ θέλγεται εἰς πάντα τὰ ἀληθῆ, τὰ ἅγια, τὰ ὅσια, τὰ προσφιλῆ· μετὰ τὸ σαρκικὸν σου φρόνημα κατέπνιξας ὅλα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ὅλας τὰς εὐγενεῖς ὁρμὰς· ἔγινες πτώμα «οὗλον ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς» (Ἰωάν. 6,53). Ἀλλὰ «τὸ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη». Ἀς ἐλθῇ τώρα ἐνώπιόν μας ὁ Χριστιανός, ὁ ὁποῖος ζῇ ζωὴν πίστεως, ὁ καταπνίγων τὰ πάθη του καὶ ὁ λογιζόμενος «ὅσα ἐστὶ ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐσημεῖα, εἰτις ἀρετὴ καὶ εἰτις ἔπαινος» (Φιλ. 4,8), καὶ ἄς εἴπῃ τί αἰσθάνεται εἰς τὴν ψυχὴν του ἀπὸ τοῦ φρόνημα τοῦ πνεύματος θὰ μᾶς εἴπῃ· αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου διαρκῶς «εἰρήνην καὶ χαρὰν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ», ἡ καρδίᾳ μου εὐδύνεται, αἰσθάνομαι περισσεῖαν ζωῆς. Περιφρονῶ τὰ σαρκικά· ἀπορῶ πῶς ἤμποροῦν νὰ ἔχουν τόσην μεγάλην δύναμιν εἰς τὰς καρδίας τῶν σαρκικῶν ἀνθρώπων καὶ παραδίδομαι πάντοτε εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἐπουρανίων πνευματικῶν, ἀοράτων, θεωρημάτων. τὰ ὅποια εἶναι ἡτοιμασμένα δι' ὅσους ἀγαποῦν τὸν Θεόν.

«Ὁ μὴ συνάζων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει» (Λουκ. 11,23). Εἶναι ἀνάγκη νὰ προσδεύσωμεν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν καὶ ν' ἀνερχώμεθα πάντοτε ὑψηλότερα· νὰ αὐξάνωμεν περισσότερο τὸν θησαυρὸν τῶν καλῶν μας ἔργων. Ἀγμένωμεν στάσιμοι εἰς ἓν σημεῖον τῆς ἡθικῆς τελειότητος, εἰς μίαν ἐκθμίδα τῆς Χριστιανικῆς ἀνυψώσεως, τὸ τοιοῦτον εἶναι ἴσον πρὸς τὴν ὀπισθοδρομήσιν· «ὅν δὲν συνάψωμεν, σημαίνει ὅτι σκορπίζομεν».

Ὁ ἐσωτερικῶς ἀνθρώπος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους τῆς σαρκὸς του, δὲν δεσμεύεται τόσον μετὰ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ πονηροῦ καὶ καθ' ἑκάστην προίαν μάλιστα ἐξυπνήσῃ, ἐλευθέρως ἐλπεῖ πρὸς τὰ ἔξω. ὅπως ὁ καλὸς ὁρμᾷ παίζων, ἐνίοτε, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Ὅλον τὸν ἅλλον χρόνον εἶναι περιτυλιγμένος μετὰ σχεδὸν ἀδιαπέραστον σκότος, οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι σκεπασμένοι μετὰ δέσμον, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει εἰς αὐτὸν νὰ ἴδῃ τὴν πραγματικὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, πνευματικῶν καὶ ὕλικῶν. Ἐπωφελήθητε τὰς προείναις αὐτὰς ὥρας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὅρασι νέας ζωῆς, ἡ ζωῆς, ἡ ὁποία ἀνακινιζέται μετὰ τὸν

πρόσκαιρον ὕπνον. Αὐταὶ ὁμῶς ἀποδεικνύουν ἐν μέρει τὴν κατάστασιν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἴμεθα, ὅταν ἐγερθώμεν ἀνακαταναστασμένοι κατ' ἐκείνην τὴν μεγάλην τὴν καθολικὴν προίαν τῆς ἀνεσπεύρου ἡμέρας τῆς ἀναστάσεως, ἢ ὅταν θ' ἀπαλλαγώμεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ θυκτὸ σῶμα.

Κατὰ τὴν νύκτα ἡ ψυχὴ μας εἶναι ἐλευθέρως ἀπὸ κοσμικὰς ματαιότητας καὶ διὰ τοῦτο ὁ πνευματικὸς κόσμος δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπ' αὐτῆς εὐκολώτερον, εἶναι δὲ ἡ ἰδία ἐλευθέρως νὰ δεχθῇ πνευματικὰς ἐντυπώσεις· ἂν δὲ ὁ ἀνθρώπος εἶναι δίκαιος, αἱ σκέψεις του καὶ αἱ κλίσεις τῆς καρδίας του εἶναι σκέψεις καὶ τάσεις, αὐτοῦ τοῦ κυρίου, ἢ τῶν Ἀγγέλων καὶ Ἁγίων ἐνῶ ἂν εἶναι ἀμετανόητος ἁμαρτωλός, εἶναι σκέψεις καὶ κλίσεις αὐτοῦ τοῦ Διαβόλου.

Προκειμένου περὶ τῆς συνήθους ἀνθρωπίνης γνώσεως, μαθηθώμεν ἐν θέμα ἅπαξ διὰ παντός καὶ τὸ γνωρίζομεν ἐνίοτε πολὺ καλὰ καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μας, χωρὶς ἢ περὶ τούτου γνώσις μας νὰ σκοτισθῇ πῶς. Προκειμένου ὁμῶς περὶ τῆς Θρησκείας καὶ τῆς πίστεως, τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω νομιζόμεν μὲν ὅτι, ἀφοῦ ἅπαξ μάθωμεν, αἰσθανθώμεν, φάσωμεν θέμα τι, θὰ παραμένῃ τοῦτο πάντοτε σαφές, αἰσθητὸν καὶ προσφιλές εἰς τὴν ψυχὴν μας· δὲν ἔχει ὁμῶς τὸ πρᾶγμα οὕτω χιλιάκις θὰ σκοτισθῇ δι' ὑμᾶς, θὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ ἡμᾶς καὶ τρόπον τινὰ θὰ χαθῇ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μας οὕτως ὥστε ἐνίοτε αἰσθανόμεθα ὅτι εἴμεθα ὅλως διόλου ἀδιάφοροι πρὸς τὸ ἰδεώδες, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐζούσαμεν καὶ ἀναπνέομεν, καὶ παρίσταται λοιπὸν ἐνίοτε ἀνάγκη νὰ καθαρίσωμεν τὸν ἑρμόν, τοῦ ὁδηγῇ εἰς αὐτὸ μετὰ στεναγμοὺς καὶ δάκρυα, διὰ νὰ τὸ ἴδωμεν καὶ πάλιν σαφῶς καὶ νὰ τὸ συλλάβωμεν καὶ ἐναγκαλισθώμεν μετὰ τὴν καρδίαν μας. Τοῦτο γίνεται ἐνεκα τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ καθείς πρέπει νὰ ἔχῃ πάντοτε κατὰ νοῦν, ὅτι πᾶς ἀνθρώπος, ἐκτὸς τῆς ζωϊκῆς του φύσεως, ἔχει καὶ πνευματικὴν τοιαύτην· ὅτι, ὅπως ἡ ζωϊκὴ φύσις ἔχει τὰς ἀπαιτήσεις της, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ πνευματικὴ ἔχει τὰς ἰδικὰς της. Αἱ ἀπαιτήσεις τῆς ζωϊκῆς φύσεως εἶναι ποτόν, τροφήν, ὕπνος φῶς, ἐνδυμα, θερμότης· ἐνῶ αἱ τῆς πνευματικῆς εἶναι σκέψις, αἰσθημα, λόγος, κοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσευχῆς, θέα λατρεία, μυστήρια, διδασκαλία εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φιλίαν μετὰ τοῦ πλησίον μας διὰ τῆς ἀμοιβαίας συμπαιδείας, ἀμοιβαίας διδασκαλίας καὶ νοουθεσίας. Πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ζωϊκὴ μας φύσις εἶναι πρόσκαιρος, παροδική, καὶ ἀφθαρτός· ὅτι ὀφείλομεν νὰ περιφρονώμεν τὴν σάρκα, ὡς φθαρτήν, καὶ νὰ φροντίζωμεν περὶ τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἀθάνατος, τῆς σωτηρίας της, τοῦ φωτισμοῦ της, τοῦ καθαρμοῦ της ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς κακίας τῆς ἁμαρτίας, τοῦ στολισμοῦ της μετὰ τὰς ἀρετάς, οἷα εἶναι ἡ πραότης, ἡ ταπεινότης, ἡ εὐγένεια, τὸ ἄγρος, ἡ ὑπομονή, ἡ ὑποταγή καὶ ἡ ὑπακοή εἰς τὸν Θεόν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἡ ἀγνότης καὶ ἐγκράτεια. Δός,

Κύριε, σοφίαν εἰς πάντα ἄνθρωπον διὰ τὸ ἔχει τοῦτο πάντοτε ὑπ' ὄφιν.

Τὸ σῶμα, τὸ πρόσκαιρον τοῦτο ἔνδυμα τῆς ψυχῆς, εἶναι φθαρτὸν καὶ δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἀληθινὴν τοῦ ἀνθρώπου ζωὴν. Ἡ ἀληθινὴ ζωὴ εἶναι πνευματικὴ. Ἄν σχίσῃς, ἂν καταστρέψῃς τὸ ἔνδυμα τοῦ ἀνθρώπου, ἐκεῖνος ζῇ ἐπίσης μετὰ τὸν θάνατον, τὸν φθορὰν τοῦ σώματος, ἡ ψυχὴ παραμένει ζῶσα. Ἄς φροντίζωμεν λοιπὸν, κυρίως περὶ τῆς ψυχῆς, περὶ τῆς σωτηρίας τῆς!

Ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ, δι' ὅτι ἐνδιαφέρεται, αὐτὸ καὶ θὰ εὕρῃ. Ἄν ἀγαπᾷ γῆνιν, θὰ εὕρῃ γῆνιν, καὶ αὐτὰ θὰ εὐρίσκονται εἰς τὴν καρδίαν του καὶ θὰ μεταδίδουν τὴν γῆνιν τῶν φύσιν εἰς αὐτὸν καὶ θὰ τὸν εὐρίσκουν: ἂν ἀγαπᾷ τὰ ἐπουράνια, θὰ εὕρῃ τὰ ἐπουράνια καὶ αὐτὰ θὰ εὐρίσκονται εἰς τὴν καρδίαν του καὶ θὰ τοῦ δίδουν ζωὴν. Δὲν πρέπει νὰ θέτωμεν τὴν καρδίαν μας εἰς γῆνιν, διότι τοῦ πονηροῦ τὸ πνεῦμα εἰς ὅλα τὰ γῆνιν παρουσιάζεται, ὅταν τὰ χρησιμοποιοῦμεν ὑπερμέτρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔγινε δὲ τὸ πνεῦμα τοῦτο γῆινον, ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὸν Θεόν.

Ὁ σαρκικὸς ἄνθρωπος δὲν ἐννοεῖ τὴν πνευματικὴν μακαριότητα, ἡ ὁποία ἐκπορεύεται ἐκ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ καταλάβῃ, καὶ εἰς τοῦλάχιστον βαθμὸν, ὁποία θὰ εἶναι ἡ μακαριότης εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Δὲν γνωρίζει τίποτε τὸ ὑψηλότερον ἀπὸ τὴν γῆνιν σαρκικὴν εὐτυχίαν, θεωρεῖ δὲ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ φαντασιώδεις ὁπτασίας. Ὁ πνευματικὸς ὅμως ἄνθρωπος γνωρίζει ἐκ πείρας τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐναρέτου ψυχῆς, καὶ προγεύεται ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν μέλλουσαν μακαριότητα.

Ὅσον περισσότερον ζῇ κανεῖς τὴν πνευματικὴν ζωὴν, τόσο περισσότερον ἀποπνευματοῦται: ἀρχίζει νὰ ἐλέπη τὸν Θεόν καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς δυνάμεώς του καὶ τοῦ Κράτους του ἐν πᾶσι: ἐλέπει τὸν ἑαυτὸν του πάντοτε καὶ πανταχοῦ νὰ μένῃ ἐν τῷ Θεῷ καὶ νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὰ παραμικρότερα ζητήματα. Ὅσον ὅμως περισσότερον ζῇ κανεῖς τὴν σαρκικὴν ζωὴν, τόσο περισσότερον γίνεται σαρκικὸς δὲν ἐλέπει εἰς ὅλα τὸν Θεόν. οὔτε μάλιστα εἰς τὰ θαυμασιωτάτα ἐκδηλώσεις τῶν Θεῶν του δυνάμεων παντοῦ ἐλέπει σάρκα καὶ ὕλην, καὶ οὐδαμῶς καὶ οὐδέποτε εἶναι ὁ Θεὸς πρὸ τῶν ὀμμάτων του.

Πρόκειται ὅσον πρέπει εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς σου: ἂν διατελῇς ἐν ὑγείᾳ, καὶ ἂν, ἐφόσον ζῇ, εἶναι ἀκμαία ἡ ζωὴ τῆς; Καὶ ἂν ἡ παρούσα πρόσκαιρος ζωὴ τῆς εἶναι εὐτυχής, εἶναι ἀράς καὶ ἡ αἰώνια εὐτυχία τῆς ἐξησφαλισμένη; λ.χ. διὰ τῆς πίστεως: ὑπάρχει ἐν τῇ ψυχῇ σου ζῶσα πίστις εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὸν Σωτῆρα, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ συνοδεύεται μὲ ἔργα ἀγαθὰ, πραότητα, ἐγκράτειαν, ἀγνότητα, εὐσπλαχνίαν, ὑπομονήν, ὑπακοήν, ἐργατικότητα καὶ ἄλλα; Ἰσως ἡ ψυχὴ νὰ κάμνῃ πράγματα πολλὰ ἄξια θαυμασμοῦ, ἀλλὰ αὕτη θὰ χαθῇ. «Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἂν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» (Ματ. 16,26).

Ὅλη μου ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία περιλαμβάνεται εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς κλίσεις τῆς καρδίας μου. Ἄν

αἱ σκέψεις καὶ αἱ κλίσεις τῆς καρδίας μου εὐρίσκονται εἰς ἀρμονίαν μὲ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἢ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μου, τότε αἰσθάνομαι ἀνάπαυσιν, εἶμαι πλήρης θείου φωτός, χαρᾶς καὶ μακαριότητος: ἂν ὅχι, διατελῶ ἐν ταραχῇ, εἶμαι πλήρης πνευματικοῦ ψυχοφθόρου σκότους, βαρύτητος καὶ ἀθυμίας. Ἄν τελείως μεταβάλλω τὰς ἀπατηλὰς καὶ ἀσεβεῖς σκέψεις καὶ κλίσεις τῆς καρδίας μου εἰς εἰλικρινεῖς καὶ εὐαρέστους τῷ Θεῷ, τότε καὶ πάλιν ἀποκομίζω ἀνάπαυσιν καὶ εὐτυχίαν.

Ἄν ἡ σκέψις προξενῇ ζωὴν εἰς τὴν καρδίαν, εἶναι ἀλήθεια ἂν, τουναντίον, προξενῇ ταραχὴν καὶ θάνατον εἰς τὴν καρδίαν, τότε εἶναι ψεῦδος. Ὁ Κύριος εἶναι εἰρήνῃ καὶ ζωῇ, καὶ κατοικεῖ εἰς τὰς καρδίας μας διὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ζωῆς. Εἰρήνῃ εἶναι ἡ ἀκρασιότης καὶ ὑγεία τῆς ψυχῆς ἀπώλεια τῆς εἰρήνης σημαίνει ἀπώλεια τῆς πνευματικῆς σου ὑγείας.

Ὅταν ἁγία εἰρήνῃ εἰς τὴν ψυχὴν σου βασιλεύῃ, τότε ἀσφαλῶς ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης κατοικεῖ ἐντός μου. ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ τότε ἰδιαιτέρως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι πλήρης αἰσθημάτων εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Κύριον τῆς εἰρήνης, καὶ νὰ προσπαθῶ μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν νὰ διατηρῶ αὐτὴν τὴν εἰρήνην ἐντός μου διὰ θερμῆς προσευχῆς καὶ ἀποχῆς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς.

Εἰς τί συνίσταται ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ; Εἰς τὸ νὰ μὴ ἔχῃ ἄλλο τι ἐν τῇ καρδίᾳ του ἐκτὸς τοῦ Χριστοῦ, ἢ, ἂν κατέχῃ τις γῆνιν ἀγαθὰ, εἰς τὸ νὰ μὴ προσκολλητάι οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον εἰς αὐτά, ἀλλὰ εἰς τὸ νὰ εἶναι μὲ ὅλην τὴν καρδίαν προσηλωμένος εἰς τὸν Χριστόν. Εἶμαι ὅλος ἀδυναμία καὶ ἀτέλεια ὁ Θεὸς εἶναι ἡ δύναμίς μου. Ἡ πεποίθις αὕτη εἶναι ἡ μεγίστη μου σοφία καὶ μὲ κάμνει μακάριον.

Κύριε ἅς προσκολλητάι ἡ καρδία μου εἰς Σε καὶ μόνον καὶ μὴ ἐπιτρέπεις εἰς αὐτὴν νὰ προσκολληθῇ εἰς κανὲν γῆινον: διότι εἰς τὰς γῆνας προσηλωσεις ὑπάρχει λύπη, πένθος καὶ θάνατος. Κανὲν ἅς μὴ εἶναι προσφιλεῖς εἰς τὴν καρδίαν μου, ἀλλὰ ὅςτε νὰ δύναμαι νὰ ὑπερτιμῶ δέ, τὸν μόνον Κύριον, καὶ πᾶν οὐράνιον, καὶ τὴν ψυχὴν ἢ ὁποῖα ἐδημιουργήθῃ κατ' εἰκόνα Σου ἀθάνατος, λογικὴ, λαλοῦσα, ἐλευθέρα, τὴν πνοήν, αὐτὴν τοῦ στόματός Σου. Οὐδὲν γῆινον — χρῆμα, τροφή, ἔνδυμα, ἐσθλός, σημεία διακρίσεως κλπ — ἅς μὴ γίνῃ εἰδωλὸν τῆς καρδίας μου. Πρέπει νὰ συνηθίζωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας εἰς ἀπλουσιότητα, λιτοτάτην τροφήν, διὰ νὰ μὴ δελεάζεται ἡ καρδία ἀπὸ αὐτὴν, καὶ αὐτὴν δὲ νὰ τὴν ἀπολαμβάνωμεν μετρίως, μόνον διὰ νὰ ἀντλοῦμεν δύναμιν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατεκίνας των.

Ἀγάπης οὐδέν μεῖζον

Ὡς γνωστόν, τὴν 8ην Μαΐου ἐκάστου ἔτους, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐορτάζει τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τοῦ ἐπιστηθίου καὶ Παρθένου μαθητοῦ τοῦ Κυρίου, τοῦ ὑψηπετοῦς ἀετοῦ τῆς Θεολογίας, τοῦ μαθητοῦ τῆς ΑΓΑΠΗΣ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς ταύτης, μὲ τίς ἐλάχιστες πνευματικές μου δυνάμεις, προσφέρω ὀλίγα περὶ τῆς ἀγάπης, εἰς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς—Παλαιοεορτολογίτας.

Εἰς τὸν καιρὸν τὸν ὁποῖον ζῶμεν, ἀδελφοί μου ἐπλήθυνε ἡ ἀνομία. Σημεῖα τὰ ὅποια μᾶς τὰ προείπον οἱ Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι, ἵνα, ὥστε γνωρίζοντας αὐτοὺς, πολιτευέται εἰ δυνατόν περισσοτέρως ἀσπρεπῶς, πρὸς δόξαν τῆς χειμαζομένης Ὀρθοδοξίας μας.

Εἰς ὅ,τι σύνολον ἡ ομάδα ἀνθρώπων, ὅταν ὑπάρχει ἀγάπη καὶ ὁμόνοια, ὑπάρχει νίκη καὶ πρόοδος, ὅταν, δέ, ὑπάρχει μῖσος καὶ κακία ἐκεῖ ἤττα καὶ ἐξαφανισμός. (Ἡ ὁμόνοια φτιάχνει σπίτι καὶ ἡ διχόνοια τὸ χαλάει). Πόσον δὲ μάλλον εἰς τὸ στράτευμα τοῦ Χριστοῦ μας, εἰς τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας Του.

Πολλὰ τὰ παραδείγματα ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας Ἱστορίας. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἀκόμη, διχόνοια καὶ ἔριδες, ἀπὸ ἄτομα πού κατεῖχοντο ὑπὸ ἀρχιμαντίας καὶ φθόνου, μεγάλην ζημίαν εἰς τὸ Ἀποστολικὸν ἔργον ἐπέφερον. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων πόσαι τοιαῦται ἐπιβλαβεῖς πράξεις δὲν ἐγένοντο. Ὅση ζημία ἐπροξένησαν αἱ διαμάχαι μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, δὲν ἐπροξένησαν οἱ διωγμοὶ τῶν εἰδωλολατρῶν.

Καὶ σήμερον, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, πὺ δλοι αἰ πῦλαι τοῦ ἄδου καὶ οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους ἐλάουν κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας μας, εἰς ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει ὁ σύνδεσμος τῆς ἀγάπης, ὥστε ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ νὰ συντριβῶν ἐπάνω εἰς τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν τῆς θεογενοῦς ἀγάπης.

Μικρότητες, ἀρχομανίες, ἐτσιγωθελισμοί, φθόνοι, μᾶς κατέχουν καὶ παρασύρουν ἡμᾶς, ὥστε ἀπὸ φύλακες καὶ ὑπερασπιστὰς τῆς Ὀρθοδοξίας μας, νὰ γινώμεθα, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβανώμεθα, σύμμαχοι τῶν πολεμίων τῆς. Τὶ ἡμποροῦμεν ἄνευ τῆς ἀγάπης νὰ προσφέρωμεν ἢ δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ἄνευ ἀγάπης εἴμεθα ἄμοιροι τῆς Θείας ἐπισκιάσεως; Ἐφ' ὅσον ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν» καὶ διὰ τὴν πολλὴν μονογενῇ Του υἱὸν ἀπέσταλκεν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ.

Ποιμένες, διδάσκαλοι καὶ ποιμενόμενοι, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ λῆμμα αὐτοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, μὴ μᾶς παρασύρουν τὰ διάφορα πάθη καὶ ἀνοίγουμε πληγὰς εἰς τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας. Ἐκαστος ἀπὸ τὸ στάδιον πού

ἀγωνίζεται, ἅς προσπαθήσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ἀπὸ τὴν νόμιμον θύραν, τῆς θύρας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης, τὴν θύραν τῆς ὑπομονῆς, ὑπομονὴν ἣν ἔχει ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας Αὐξέντιος, καὶ ὅχι διὰ ξένων πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν μεθόδων.

Ὁ κάθε χριστιανὸς ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ποῖοι οἱ πραγματικοὶ ποιμένες καὶ ποῖα τὰ πραγματικὰ τέκνα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ μαθητὴς τῆς ΑΓΑΠΗΣ μᾶς τὸ λέγει καθαρά καὶ ξεάστερα: «Ὁ ποιὼν τὴν δικαιοσύνην δίκαιος ἐστίγγ ὁ ποιὼν τὴν ἁμαρτίαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστίν... ἐν τούτῳ φανερά ἐστὶ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου, πᾶς ὁ μὴ ποιὼν δικαιοσύνην τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ. (Αὐ ἐπίστ. Ἰωάν. κεφ. Γ' 7—10).

Πάντες ὀφείλομεν νὰ παραμερίσωμεν κάθε πάθος κακίας καὶ νὰ συσφιγθῶμεν μὲ τὸν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης. «Ἀγαπητοί, εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν... ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη.

Ἐχοντες αὐτὸν τὸν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης ἀνταποκρινόμεθα εἰς τὴν ἀποστολὴν μας ὡς χριστιανοί, δοξάζετε ἐν ἡμῖν τοῖς ἀναξίσις ὁ Θεός, θριαμβεῖτε τὸ ἔργον τῆς Ὀρθοδοξίας, γινόμεθα παραδειγμα καλῶν ἔργων καὶ σωτηρίας ψυχῶν, ἐπιτυγχάνοντες ἅμα καὶ τὴν ἰδικήν μας σωτηρίαν. Διὰ τούτο ὁ μεγάλος Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐροντοφώνησε: «Ἀγάπης οὐδέν μεῖζον, οὔτε ἴσον ἐστίν».

Ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τύχωμεν τῆς ἀγάπης καὶ παραγγελίας Αὐτοῦ «ἐν ἐσμέν». Ἀμήν.

ΚΩΝ)ΝΟΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀναγνώστης— Λαμία

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερέων Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορώντα, τὰς δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἤτοι ὑπόλοιπα Λ)σμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κόνιγγος 32 τηλ 628.280 Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἐπιστολή

Πρὸς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας»

Εν Ἀγίῳ Ὄρει τῇ 22.6.1975

Εἰς τὴν θεολογικὴν ἐφημερίδα Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγὼν Ἀριθμ. φύλλου 102 ΙΟΥΝΙΟΣ 1975 γίνεται λόγος διὰ τὸν ἐξόριστον ζηλωτὴν ἀγιοφύτην Μοναχὸν Θεοφύλακτον Νανόπουλον, ὁ ὁποῖος δι' ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς του ζητεῖ νὰ παραιτηθῇ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κ. Αὐξέντιος διότι καταγγέλλεται δι' ἠθικὰ παραπτώματα καὶ οικονομικὰς ἀτασθαλίας.

Θὰ προβῶ καὶ ἐγὼ ἐν συντομίᾳ εἰς δοθὴν τοποθέτησιν τοῦ ὅλου θέματος καὶ θὰ ἐνημερώσω ὅλους τοὺς Γ.Ο.Χ. διὰ τὸ τί ἐστὶ Θεοφύλακτος Νανόπουλος, τί ἐπιδιώκει καὶ ἐὰν δύνανται αἱ κατηγορίαι αὐτοῦ δι' ἠθικὰ παραπτώματα Ἐπισκόπου νὰ ληρθοῦν ὑπ' ἔμφιν, διότι αὐδέποτε ἐλησμόνησα τὰ λόγια τῆς Ἀγίας Γραφῆς «Ἐὰν δώκῃς τὸ δίκαιον, καταλήψῃ καὶ ἐνδύσῃ αὐτὸ ὡς ποδήρη δόξης». (Σοφία Σειράχ 27,8)

Πρόκειται δι' ἀναξιώτιστον μοναχὸν καὶ αἰσχρολόγον εἰς σημεῖον ἀνάνταστον. Δύναμαι νὰ παρουσιάσω ἐκτὸς τῶν ἄλλων μαρτύρων καὶ τρεῖς (3) ἀξιωματικοὺς τῆς Χοροφυλακῆς οἱ ὁποῖοι ἐδήλωσαν ὅτι τὸν Μοναχὸν Θεοφύλακτον οὔτε ζῆλος τὸν ἐνδιαφέρει, οὔτε ἄλλο τι εἰμὴ μόνον νὰ κινήῃ Δεσπότη τὸν ἀδελφόν του ἱερομόναχον Παντελεήμονα, θέτοντας εἰς ἐφραυογὴν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ του τὸσον ἔντημα (εἶναι δυστυχῶς ὀλίγα, διότι ὁ ἀδελφός) του στερεῖται γραμματικῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐξωθεν καλῆς μαρτυρίας) ὅσον καὶ ἄτμια μέσα.

Νὰ ληρθῇ ὅτι ὅταν οἱ αἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀξιωματικοὶ διετέλεσαν δικαζομενοὶ τῆς ὑποδικήσεως Ἀγίου Ὄρους καὶ γνωρίζουν πρόσωπα καὶ πράγματα, ἢ δὲ μαρτυρία τῶν ἔχει ἰδιαίτεραν βαρύτητα. Ὁμοίως καὶ ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξουχία ἢ ὁποία ἐξήτησε ἀλλήλοδιδόχως τοὺς 4 τέσσαρας ἀπελαθέντας ζηλωτάς, τὸν ἐκατηγόρησε δι' ἐπιληψίμους πράξεις, διὰ τὰς ὁποίας ὑπάρχει καὶ σχετικὸς φάκελλος, αἱ ὁποῖαι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὸν ζῆλον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τέλος ἡ συνεχὴς αἰσχρολογία τοῦ ἀναγκάζει τὸν οἰονδήποτε νὰ σχηματίσῃ τὴν γνώμην ὅτι δὲν εἶναι ἀνεπλήρως ὁ Μοναχός Θεοφύλακτος Νανόπουλος. Δὲν δύναται ἐπομένως νὰ γίνῃ κατηγορὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, διότι οἱ κατηγοροὶ ἐπισκόπου δύνανται εἶναι ἀξιόπιστοι καὶ ἀνεπλήρητοι κατὰ τὸν Οἶδ' (74) κανόνα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Διὰ δὲ τὸν ἀδελφόν του ἱερομόναχον Παντελεήμονα Νανόπου-

λον ἐκκρομῇ ἢ ἐκδικασίς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. καταγγέλλας μου διὰ «κατ' ἐξακολούθησιν σαπφρολογίαν καὶ αἰσχρολογίαν, διὰ διακαμωδῆσιν τοῦ βαθμοῦ τοῦ Προσβυτέρου λόγω τῶν ἐμετικῶν αἰσχροῶν λέξεων, τὰς ὁποίας μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὸ στόμα του ἐκτοξεύει εἰς οἰονδήποτε τόπον, καὶ διὰ βαρύντατον σκανδαλισμὸν τῶν πιστῶν» μὲ μάρτυρας τοὺς Ἀγιοφύτας ζηλωτάς ἱερομόναχους καὶ μοναχοὺς. Ἐγὼ δίκαιον ὁ λαός, ὁ ὁποῖος λέγει τὸ ράσος καὶ τὸ χεῖρ κρύβουν πολλά.

Αἱ ἀναγκαῖαι αὐταὶ πληροφορίες ἐδόθησαν διὰ νὰ σχηματίσῃ οἱ Γ.Ο.Χ. σαφὴ εἰκόνα δὲ τοὺς κατηγοροὺς τῆς ἠθικῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου ἅπ' ἑνὸς καὶ ἅπ' ἑτέρου διὰ νὰ γίνῃ φανερὸς ὁ ἐπιδικωκόμενος σκοπὸς τῶν. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ ἀδελφοὶ Νανόπουλοι (Μοναχός Θεοφύλακτος καὶ ἱερομόναχος Παντελεήμων Τυπογράφου) εἶναι τὸ δεξιὸ χεῖρ τοῦ Ἀττικῆς καὶ Διαπλείας κ.κ. Ἀκακίου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐλπίσαν (κατὰ τὴν καινὴν λογικὴν) νὰ πραγματοποιήσῃ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ νῦν Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὐξεντίου τὸν ἐπιδικωκόμενον σκοπὸν τῶν. Τὴν εἰς τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα ἀναβίβασιν τοῦ ἱερομόναχου Παντελεήμονος Νανόπουλου. Καὶ μὴ χειρότερα.

ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ

Καλλὶν Ἀγίος Σάββας. Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρος
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΕΡΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Τὴν 23ην Ἀπριλίου τ.ε. προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, συμπαραστατομένου παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βυρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Παΐσιου καὶ τοῦ προϊσταμένου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Πρωθιερέως Νικολάου Καλοσκάμη, ἐτελέσθησαν ἐν συρροῇ πλήθους λαοῦ τὰ Ἱερὰ ἐγκαίνια τοῦ παρεκκλησίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου τοῦ τριτυποστάτου Ἱεροῦ Ναοῦ Πειραιῶς Εὐαγγελιστρίας Καραθᾶ.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἀναφέρομεν ὅτι ἡ ἐνορία Εὐαγγελιστρίας Καραθᾶ ὑπὸ τὴν συνετὴν ποιμαντορικὴν δραστηριότητα τοῦ Σεβαστοῦ Π' Νικολάου Καλοσκάμη καὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ ἐγκρίτων ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτρόπων προοδεύει τοσοῦτον ὥστε νὰ καθίσταται πρότυπον πρὸς μίμησην.

Ἡ ἱερὰ παράδοσις

Ὁ Μέγας Βασίλειος, γράφει ταυτὴς περὶ Ἱ. Παράδοσεως: «Τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχουμεν, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα ἡμῖν ἐν μυστηρίῳ παρεδεξάμεθα, ἅπερ ἀμφοτέρω τῇ αὐτῇ ἰσχύϊ ἔχει πρὸς τὴν εὐσεβείαν» (Πρὸς Ἀμφιλόχιον, περὶ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος 27,

66).

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος γράφει τὰ ἐξῆς: «Ἐντεῦθεν δῆλον, ὅτι οὐ πάντα δι' ἐπιστολῆς παρεδίδοντο, ἀλλὰ πολλὰ καὶ ἀγράφως καὶ ὁμοίως δὲ κακεῖνα καὶ ταῦτα ἐστὶν ἀξιόπιστα, ὥστε καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀξιόπιστον ἡγοῦμεθα» (Ὁμιλ. εἰς τὴν πρὸς Θεο. 2,15).

Ὁ Πατὴρ τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός χαρακτηρίζει ἀμφοτέρας τὰς πηγὰς τῆς Θ. Ἀποκαλύψεως Θεοπνευστους, καθ' ὅσον «διὰ Πνεύματος ἁγίου ὅ,τε νόμος καὶ οἱ Προφῆται Εὐαγγελισταὶ καὶ Ἀπόστολοι καὶ Ποιμένες ἐλάλησαν καὶ διδάσκαλοι» (ἐκδ. ὁρθ. Πίστεως σ. 17).

Ὁ αὐτὸς δὲ πατὴρ διδάσκει, ὅτι «οὐ μόνον γράμμασιν τὴν ἐκκλησιαστικὴν Θεομθεσίαν παρέδωκαν οἱ αὐτόπται καὶ ὑπῆρξεν αὐτῶν τοῦ Λόγου, ἀλλὰ καὶ ἀγράφοις τισὶ παραδόσεσιν», ἐπικαλοῦμενος τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μ. Βασιλείου, «τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων...» κ.λ.π. Εἰς ἄλλο δὲ σημεῖον γράφει τὰ ἐξῆς: «πλείεστα οἱ ἀπόστολοι ἀγράφως παραδεδώκασι» (ἐκδ. Ὁρθ. Πίστεως σ. 12,16).

Ἡ ἱερὰ Παράδοσις δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς ἀποστολικούς χρόνους, ὡς τονίζει ὁ Ἱ. Δαμασκηνός, εἰς τὸ «περὶ εἰκόνων» ἔργον του, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ μετὰ ταῦτα, διότι τὸ ἅγ. Πνεῦμα, «παραμένει ἀείποτε ἐν τῇ

Ἐκκλησίᾳ καὶ μεταδίδωσι τοῖς Πατράσι καὶ Διδασκάλοις τὴν ὁρθὴν διδασκαλίαν» («Περὶ εἰκόνων 11,18).

Ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, εἰς τὸ «περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας» ἔργον του, γράφει τὰ ἐξῆς. «οὐσία γὰρ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας ἐστὶ τὰ Θεοπαράδοτα λόγια· σεπτότατα δὲ λόγια ταῦτα φαιμέν, ὅσα πρὸ τῶν ἐνθέων ἡμῶν ἱεροτελεστιῶν ἐν ἀγιογράφοις ἡμῖν καὶ Θεολογικαῖς δεδωρόνται δέλτοις καὶ μὴν, ὅσα πρὸς τῶν αὐτῶν ἱερῶν ἀνδρῶν ἀυλότερα μνησεὶ καὶ γείτονι διὰ μέσου λόγου σωματικοῦ μὲν, ἀυλοτέρου δ' ὅμως γραφῆς ἐκτός; οἱ καθ' ἡγεμόνες ἡμῶν ἐμύθησαν τοῦτ' ἐστίν».

Ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ συνελθούσα τῷ 783 μ.Χ. ἀποφαίνεται οὕτως: «ἀπάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐγγράφως τε καὶ ἀγράφως τεθεσπισμένους ἡμῖν παραδόσεις ἀκαινοτομήτως φυλάττομεν... τὴν βασιλικὴν ὡςπερ ἀρχόμενοι τρίβον, ἐπακολουθοῦντες τῇ Θεηγόρῳ διδασκαλίᾳ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν καὶ τῇ παραδόσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ὀρίζομεν» οὐκ ἂν τῆς ἰφίσεως παρ' ἡμῶν ψήφου τύχομεν; Ἐγὼ μὲν οὕτως εἶμαι. Ἐπὶ στόματος γὰρ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων σταθίζεται πᾶν ῥῆμα. Εἰ δὲ καὶ τὸν πολὺν χρόνον πρὸς ἡμῶν ὄντα ἐναργῶς ὑμῖν ἐπεδείκνυμεν, οὐκ ἂν ἐδόξαμεν εἰκότα λέγειν, μὴ εἶναι καθ' ἡμῶν τὴν δίκην εἰσαγωγῆς τούτῃ».

Ἡ ἱερὰ Παράδοσις, λοιπόν, εἶναι ἡ φωνὴ τῆς «μῆτρός, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας». Ἡ φωνὴ αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ἐσάν καὶ τὸ θεμέλιον τῆς χριστιανικῆς γνώσεως.

Ἄνευ αὐτῆς ἡ Θ. Ἀποκάλυψις εἶναι εἰς ἡμᾶς ἀπρόσιτος, καθ' ὅτι «ἀπειρόν ἐστὶ τὸ θεῖον καὶ ἀκατάλυτον καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἐστὶ καταληπτὸν ἢ ἀπειρία καὶ ἀκαταληψία», ὡς βεβαιώνει ὁ Ἱ. Δαμασκηνός. Ἄλλως τε ἡ Ἱ. Παράδοσις βοηθεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν κατανόησιν (ἐκδ. Ὁρθ. Πίστεως) τῆς Ἀγ. Γραφῆς. Δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ἡ μία ἄνευ τῆς ἄλλης. Ἡ Ἐκκλησία, ἥτις εἶναι «ὁ στῦλος καὶ τὸ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας», ἀποτελεῖ τὸν Θεματοφύλακα καὶ τὸν ὁρθὸν ἐρμηνευτὴν αὐτῆς.

Ἐάν σήμερον ὑπάρχουσι πλείεσται ὅσαι αἱρέσεις τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι οἱ δημιουργοὶ τῶν αἱρέσεων αὐτῶν ἀφῆκαν τὴν «ἐξ ἀρχῆς παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν καὶ πίστιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὅ μὲν

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Τὴν 5.5.75 ἐγένοντο ἀρχαιρεσίαι τοῦ Σωματεῖον Ἑλληνικῆς Θεοσευτικῆς Κοινότης Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος καὶ ἀνεδείχθησαν οἱ κάτωθι:

- 1) Ἡλίας Βούγιας Πρόεδρος
- 2) Δημ. Κασάνης Ἀντιπρόεδρος
- 3) Ἀλέξ. Ντέκος Γραμματεὺς
- 4) Δημ. Ἀποστολόπουλος Ταμίας

ΣΤΗΜΒΟΥΛΟΙ

Ἰωάν. Λεονταρίδης
Χρ. Λιάσης
Κων. Ἀντωνόπουλος
Συγγαίρομεν ἅπαντας καὶ εὐχόμεθα καλὴν πρόοδον.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΤΩΤ ΑΓΙΟΤΣΤΟΤ

Ἀνακοίνωσις

Τὴν 2 πῶ μινός ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτήν τοῦ Ἀγ. Πρωτομ. καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου πανηγυρίζουν 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Π. Ἡσουλίου.

2) τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Μάρκου Κορωπίου.

Τὴν 6 ἡμέραν Τρίτην ἑορτήν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί

1) Κυψέλης 2) Αἰγάλεω καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Πατανίας 2) Βαρνάβα καὶ 3) Ρειματίας Φαρσάλων.

Τὴν 15 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτήν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί 1) Ταμπουρίων 2) Ανθονόλεως 4) Βόλου καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Τσακού 2) Μπαλλας 3) Λεύκτρων Θηβῶν καὶ 5) Φύλλων Χαλίδος.

Τὴν 22 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτήν τῆς Παναγίας Προουσιόσεως πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μ. Τσακού.

Τὴν 23 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτήν τῆς Παναγίας Φανερομένης πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μ. Συλοκάστρου Κορινθίας.

Τὴν 27 ἡμέραν Τρίτην ἑορτήν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Φανουρίου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ν. 1) Κορωπίου καὶ 2) Γλυφάδας.

Τὴν 29 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτήν τῆς Ἀποτομῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ Τ. Προδρόμου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ν. 1) Λουτοφίου Θηβῶν, 2) Μεσορόπης Καβάλας καὶ 3) ἡ Ἱ. Μονὴ Σέδες Θεσσαλονίκης.

Κύριος ἔδωκεν, οἱ δὲ Ἀπόστολοι ἐκήρυξαν καὶ οἱ Πατέρες ἐφύλαξαν».

Ἄλλως τε ἡ Ἀγία Γραφή δὲν εἶναι πανταχοῦ σαφής. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος γράφει περὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου, ἀσπῆρικτοι στρεβλοῦσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς Γραφάς, πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπόλειαν» (Β' Πέτρου 3,16).

Τὸ ἀληθές καὶ γνήσιον περιεχόμενον τῆς διδασκαλίας τῆς Γραφῆς διακρατεῖ καὶ φανερώσει ἡ Παράδοσις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ζῇ καὶ ἐνεργεῖ αἰωνίως τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ αὐτὴν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, καθὼς ἐπίσης καὶ αὐτὸς Ὁστος ὁ Θ. Ἰδρυτής τῆς, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅπως μᾶς ἐβεβαίωσεν ὁ Ἰδιος διὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάντας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. 28,20).

Ἡ Τετὰ ἡμῶν Σύνοδος ἀνακοινεῖ, ὅτι τὸ Συνοδικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον συνεβλὼν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν π.κ. Αὔξαντιου τὴν 26 Ἰουνίου ἐ.ε. εἰς Κανονικὴν δικάσιμον συνεδρίαν ἐπέβαλε μετὰ πολλῆς λύπης τριμνηρον ἀργίαν ἐκ πάσης Ἀρχιερατικῆς ἱεροπραξίας καὶ ποιμαντορικῆς δραστηριότητος, εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Κύριον Κύριον, Χρυσόστομον.

1) Ἐπὶ καταφρονήσει τῆς προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς αὐτοῦ.

2) Ἐπὶ συλλειτουργίᾳ μετ' ἐπισκόπων διατελούντων ἐν ἀργίᾳ καὶ ἀποκεκομένων τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν (Λακλίου καὶ Πέτρου).

3) Ἐπὶ πατριασμῷ καὶ προτροπῇ τῶν πιστῶν εἰς διχασμὸν καὶ ἀδιαλλαξίαν ἐν τοῖς κόλποις τοῦ ἡνωμένου Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

4) Ἐπὶ κατασυκοφαντήσει ἀποφάσεων καὶ πράξεων τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἣν καὶ αὐτὸς ἐψήφισε καὶ ἐψηφίσθη.

καὶ 5) Ἐπὶ παραβάσει τῶν Ἱ. Κανόνων 127' καὶ 104'. Ἀποστολικῶν Κ'. τῆς Δ'. οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Οἴκοθεν νοεῖται ὅτι κατὰ τὸ ὡς ἄνω διάστημα τῆς ἐπιβλῆθείσης αὐτῇ ἀργίας, ὁ ἐν λόγῳ Ἀρχιερεὺς δὲν δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ οὐδεμίαν ἱεροπραξίαν καὶ οὐδὲν ἱερὸν Μυστήριον.

Προτρέπει, ὅθεν, ἡ Ἱ. Σύνοδος πάντα Κληρικὸν καὶ Λαϊκόν, ὅπως διακόψῃ πᾶσαν μετ' αὐτοῦ πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν «ἵνα μὴ τῇ αὐτῇ κρίματι ὑποπέσῃ».

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου

ΕΓΚΛΙΝΙΑ

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαινία τοῦ νεοδημητοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Πάντων Ἱπτολεμαίδος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θωακιστοῦ π.κ. Καλλινίκου συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Εὐθυμίου Ὁρφανοῦ καὶ τῶν ἱερέων Γεωργίου, Γεωργίου καὶ Ἰωάννου τῇ παρουσίᾳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος.